

بخش ۵

نهادها و بازارهای مالی

فصل ۱

پول

چرا می‌گویند

پول در اقتصاد مانند خون در رگ‌های انسان اهمیت دارد؟

تاریخچه پول

قبل از آن که پول به عنوان وسیله مبادله مورد استفاده قرار گیرد، مبادلات به صورت کالا با کالا انجام می‌گرفت و هر کس کالاهای مازاد خود را با کالاهایی که بدان نیاز داشت، مبادله می‌کرد. این نوع مبادلات مشکلات زیادی به همراه داشت^۱. برای مثال، فردی که مقداری گندم اضافی داشت و می‌خواست آن را با برنج معاوضه کند، باید فردی را می‌یافت که برنج اضافی داشته باشد. در ضمن حاضر باشد آن را با گندم معاوضه کند. این کار بسیار دشوار بود و مدت زمان زیادی طول می‌کشید تا انجام پذیرد. علاوه بر این،

۱- مشکلات مبادله پایاپای :

الف) عدم تمایل هم‌زمان دو طرف به مبادله

ب) نبودن یک معیار سنجش ارزش

پ) نبود وسیله پس‌انداز فردی

معیاری برای سنجش ارزش وجود نداشت؛ زیرا اگر فردی می‌خواست گندم خود را با برنج معاوضه کند، دقیقاً نمی‌دانست چه مقدار گندم را با چه مقدار برنج معاوضه کند.

مشکلاتی از این قبیل موجب شد تا بشر در صدد یافتن راه‌حلی باشد که با استفاده از آن بتواند معاملاتش را راحت‌تر انجام دهد. انسان‌ها به تدریج که کالاهای خود را با هم مبادله می‌کردند، به تجربه دریافتند که بعضی از کالاها مشتریان بیشتری دارند و مردم به آن‌ها علاقه بیشتری نشان می‌دهند.

البته در هر منطقه کالایی خاص مورد توجه بود؛ مثلاً در ایران غلات، در هندوستان صدف، در تبت چای و در روسیه پوست سمور خواهان بیشتری داشت. ساکنان این مناطق حاضر بودند کالاهای اضافی خود را با این کالاها معاوضه کنند؛ زیرا اطمینان داشتند که با دادن این کالاها می‌توانند کالاهای مورد نیاز خود را دریافت کنند؛ بدین ترتیب، این نوع کالاها به عنوان اولین پول مورد استفاده قرار گرفتند.

انواع پول در قدیم

برنج	دندان نهنگ	صدف	خاک
سنگ	تنباکو	چای	جو
پارچه زرین	چوب آبنوس	کاغذ	نمک
ماهی خشک	قوری	بشم	چرم
بز	اسب	گوسفند	ظرف چینی
مس	آهن	قایق	دارکوب
طلا	نقره	برنز	مفرغ

پول فلزی

هر چند مبادله به وسیله کالاهای ذکر شده با سرعت بیش تر و راحت تر از مبادلات پایاپای انجام می گرفت اما پیشرفت جوامع و افزایش تولید، مشکلات جدیدی را با خود به همراه آورد؛ از جمله مشکلات این بود که کالاهایی که به عنوان وسیله مبادله مورد استفاده قرار می گرفتند، در صورتی که مدت زیادی بدون مصرف می ماندند، فاسد و غیر قابل استفاده می شدند. هم چنین، به دلیل حجم زیاد، فضای زیادی را اشغال می کردند.

تأمین جا برای محافظت از این کالاها، هزینه نگهداری آنها را افزایش می داد و زبان دیدگی تولیدکنندگان را به همراه داشت؛ بدین ترتیب، بشر دریافت که این کالاها وسیله مناسبی برای معامله نیستند و به جای آنها می توان از برخی فلزات مانند طلا و نقره استفاده کرد که نه تنها فسادناپذیرند بلکه حجم کمی دارند و حمل و نقل آنها بسیار آسان است؛ به

همین سبب، انسان این فلزات را به عنوان پول برگزید و با به کارگیری پول فلزی، از مشکلات ناشی از به کارگیری کالاها در مبادلات رهایی یافت. این انتخاب موجب گسترش تجارت در داخل کشورها و بین ملت‌ها شد و فعالیت‌هایی از قبیل دریانوردی و حمل و نقل را نیز رونق بخشید.

انتخاب فلزات نه تنها باعث تشویق افراد به فعالیت‌های مختلف شد بلکه زمینه‌اندوخته شدن ثروت‌های بزرگ را نیز فراهم آورد.

با وجود تأثیرات زیاد پول فلزی بر جامعه بشری، در این زمینه باز هم مشکلاتی وجود داشت که مهم‌ترین آن‌ها محدود بودن میزان طلا و نقره در دسترس بشر بود. از سوی دیگر، در مبادلات با حجم زیاد پول فلزی وسیله پرداخت مناسبی نبود.^۱

با توجه به این که با افزایش حجم مبادلات، نیاز به پول در گردش نیز بیش‌تر می‌شود، رفته‌رفته کمبود طلا و نقره خود به عامل محدودکننده‌ای بر سر راه گسترش مبادلات تبدیل شد؛ بنابراین، هر چند پول فلزی موجبات گسترش سریع تجارت را فراهم آورد اما نتوانست برای همیشه نیاز جامعه بشری را برآورده سازد.

فعالیت ۱-۵

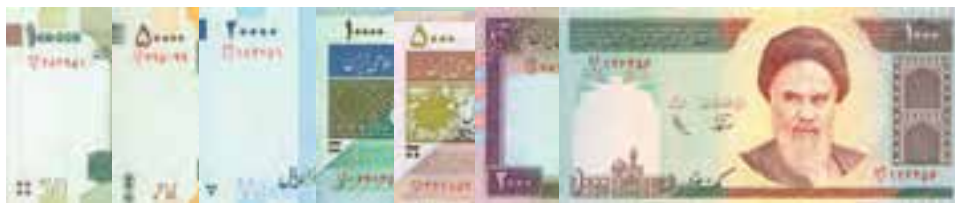
با راهنمایی بزرگ‌ترها چند پول فلزی را که در گذشته در معاملات مورد استفاده قرار می‌گرفته است، نام ببرید و بررسی کنید که چرا این پول‌های فلزی از دور خارج شدند.

پول کاغذی

پیشرفت روزافزون جوامع انسانی، مشکلات جدیدی را در عرصه مبادله به همراه داشت. پول فلزی که پیش از این در معاملات کوچک بسیار کارساز بود، در گذر تحولات اقتصادی و ظهور معاملات بزرگ با مشکلاتی روبه‌رو شد؛ بنابراین، انسان‌ها برای حل این مشکلات باید چاره‌ای می‌اندیشیدند. در این میان، عده‌ای از تجار در معاملات خود به جای پرداخت سکه‌های فلزی رسیدی صادر می‌کردند که بیانگر بدهی آنان بود. طرف

۱- مثلاً برای حمل ۲۵ پوند سکه نقره انگلیسی ۸۳ کارگر مورد نیاز بود

مقابل نیز براساس اصل اعتماد این رسید را می‌پذیرفت. به تدریج، تجاری که به یکدیگر اعتماد داشتند، این رسیده‌ها را بین خود رد و بدل می‌کردند. مردم هم برای مصون ماندن از خطرهای احتمالی و هم چنین رهایی یافتن از حمل مسکوکات در معامله‌ها، پول‌های خود را به تجار یا صرافان معتبر می‌سپردند و در مقابل، رسید دریافت می‌کردند و در معاملات خود این رسیده‌ها را به کار می‌گرفتند تا جایی که در دوران تمدن اسلامی - طبق آنچه در تاریخ آمده است - کارگری در بلخ رسید صرافی اسلامیل^۱ را می‌گرفت و این کاملاً عادی بود. این رسیده‌ها در واقع نخستین اسکناس‌ها بودند و پشتوانه آن‌ها، طلا و نقره‌ای بود که نزد صرافان و بازرگانان نگهداری می‌شد. گاهی برخی از صرافان و بازرگانان نمی‌توانستند سکه‌هایی را که طبق رسید، موظف به پرداخت آن‌ها بودند به صاحبانشان برگردانند؛ از این رو، در جامعه مشکلاتی به وجود آمد که سبب اختلال در فعالیت‌های اقتصادی شد. دولت‌ها برای جلوگیری از بروز این گونه مشکلات، به ناچار چاپ و انتشار اسکناس را برعهده گرفتند.

پول ثبتی یا تحریری

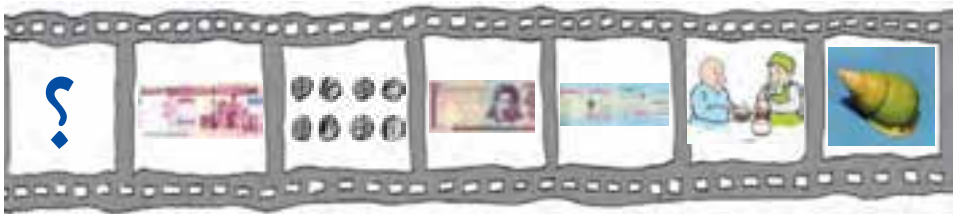
پس از این که بانک‌ها فعالیت خود را گسترش دادند و شعب آن‌ها در نقاط مختلف در دسترس افراد قرار گرفت، خدمات مختلفی را در اختیار مشتری‌ها قرار دادند؛ از جمله این خدمات، «چک» بود. در معاملاتی که با چک انجام می‌شود، در حقیقت پول نقد بین افراد رد و بدل نمی‌شود بلکه بانک موجودی حسابی را کاهش و موجودی حساب دیگری را افزایش می‌دهد. بانک‌ها با وام دادن بخشی از پول‌هایی که متعلق به دیگران ولی نزد آنان است، پول جدید یا پول بانکی خلق می‌کنند؛ به بیان دیگر، به اعتبار بخشی از پول‌های صاحبان سپرده‌ها،

۱- یکی از شهرهای ترکیه که در حال حاضر «استانبول» نامیده می‌شود

پول جدیدی را در اقتصاد خلق می کنند که به آن «پول تحریری» یا «تبتی» گفته می شود.

بانک ها با ایجاد چک و سازماندهی فعالیت های اقتصادی از طریق آن، توانستند از میزان پول نقد در گردش بکاهند و سهم چک را در مبادلات افزایش دهند. استفاده از چک به میزان پیشرفت اقتصادی کشورها بستگی دارد. هر کشوری که از لحاظ اقتصادی پیشرفته تر باشد، سهم استفاده از چک در معاملاتش بیش تر است و برعکس. امروزه در اکثر کشورها، مردم در معاملات خود برای پرداخت از شیوه های دیگری استفاده می کنند. اغلب این شیوه ها از مقدار پول نقد در گردش می کاهند. در اغلب این شیوه ها، پرداخت از طریق کارت های اعتباری صورت می گیرد. در اکثر فروشگاه های بزرگ کوچک ایران نیز برای پرداخت از کارت های اعتباری استفاده می شود.

فعالیت ۲-۵

در مورد مزایای استفاده از چک به جای پول نقد در معاملات بحث کنید.

نقدینگی

به پول هایی که مردم به دلایل مختلف به بانک می سپارند، «سپرده» گفته می شود.

سپرده در واقع بدهی بانک به مشتریانش است. سپرده‌ها بر دو نوع اند :

۱- سپرده دیداری : سپرده‌های دیداری، سپرده‌هایی اند که موجودی آن‌ها به محض این که مشتری مطالبه کند، باید به او یا هر کس دیگری که او بخواهد، پرداخت شود.

۲- سپرده غیردیداری : سپرده غیردیداری به دو صورت است : سپرده مدت‌دار و سپرده پس‌انداز.

سپرده مدت‌دار : حسابی است که پول مشتری برای مدتی تقریباً طولانی در آن نگهداری می‌شود و مشتری تا زمان سررسید، حق برداشت از آن را ندارد.

سپرده پس‌انداز : حسابی است که پول مشتری برای مدتی نامعین در آن نگهداری می‌شود اما مشتری می‌تواند با مراجعه به بانک، موجودی این حساب را در هر زمان که بخواهد، دریافت کند.

منظور از «میزان نقدینگی» در اقتصاد کشور، مجموع اسکناس‌ها و مسکوکات موجود در دست مردم و سپرده‌های دیداری و غیردیداری آن‌ها نزد بانک‌هاست.

نحوه افتتاح حساب پس انداز را به کلاس گزارش دهید.

اهمیت پول

پول در اقتصاد امروز نقش بسیار مهم و اساسی دارد؛ تا جایی که اقتصاد کنونی را «اقتصاد پولی» نیز می‌گویند.

فعالان صحنه اقتصاد، تولیدکنندگان، توزیع کنندگان و مصرف کنندگان اند. تولیدکنندگان کالای تولیدی خود را در قبال پول می‌فروشند، توزیع کنندگان به ازای خدمتی که ارائه می‌دهند، پول دریافت می‌کنند و مصرف کنندگان با پرداخت پول، چیزی را که به آن نیاز دارند، می‌خرند. بدون حضور پول هر یک از مجموعه‌های ذکر شده با مشکل روبه‌رو می‌شود. پول با اجرای نقش حساس خود، زمینه فعالیت‌های اقتصادی و گسترش آن را برای دست‌اندرکاران صحنه اقتصاد فراهم می‌آورد.

شاید این نکته به ذهن شما خطور کند که از طریق معاوضه نیز می‌توان داد و ستد را انجام داد و به این ترتیب، به حضور پول در صحنه اقتصاد نیازی نیست اما همان‌طور که پیش از این گفتیم، مبادله پایاپای با مشکلاتی همراه بود که بشر برای رفع آن‌ها پول را به‌عنوان وسیله مبادله انتخاب کرد. در این جا برای روشن تر شدن اهمیت پول و ضرورت وجود آن در فعالیت‌های اقتصادی، به شرح وظایف پول می‌پردازیم:

وظایف پول

۱- وسیله پرداخت در مبادلات: وقتی فردی کالایی را می‌فروشد، بابت آن پول دریافت می‌کند و به وسیله پول دریافتی، می‌تواند کالای موردنیاز خود را بخرد. افراد در مبادلات خود، پول را می‌پذیرند؛ زیرا می‌دانند که دیگران نیز هنگام فروش کالاها یا خدمات خود، آن را خواهند پذیرفت.

نقش اصلی پول در مبادلات، تسهیل مبادله است.

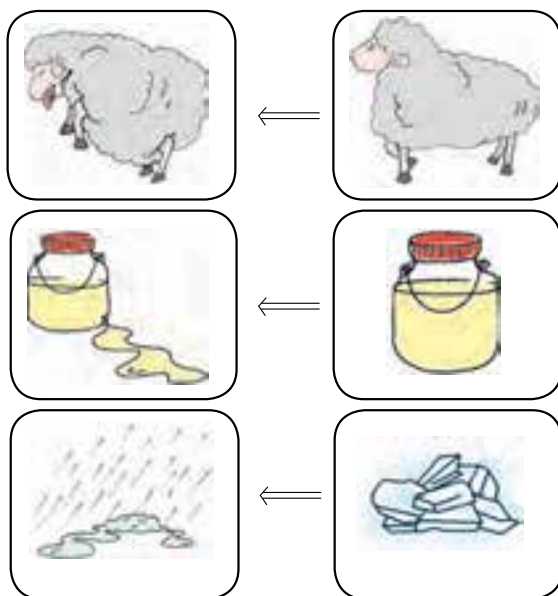

۲- وسیلهٔ سنجش ارزش : به وسیلهٔ پول می‌توان ارزش کالاها را مشخص کرد و سپس ارزش نسبی آن‌ها را با هم سنجید. این عمل پول، کار خرید و فروش کالاهای مختلف را آسان می‌کند. هر یک از کشورها، دارای واحد ارزش خاص خودند؛ مثلاً واحد ارزش در اتحادیه اروپا یورو، در انگلیس پوند و در ایران ریال است.

۳- وسیلهٔ پس انداز و حفظ ارزش : افراد نیازهای گوناگونی دارند که با پرداخت

پول آن‌ها را رفع می‌کنند. بعضی نیازها هر روزه و بعضی در طول زمان پیش می‌آیند و فرد همواره باید مقداری پول را برای رفع نیازها، نزد خود نگهداری کند. علاوه بر مخارج روزمره، برخی مخارج غیرقابل پیش‌بینی نیز وجود دارد که در موقعیت‌های خاص پیش می‌آید. افراد پول‌هایی را که نزد خود پس‌انداز کرده‌اند، به‌عنوان وسیله حفظ ارزش در زمان لازم مورد استفاده قرار می‌دهند.

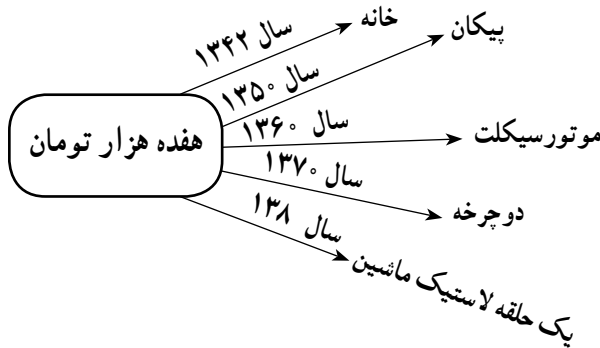
۴- وسیله پرداخت‌های آتی: در صورتی که پول بتواند حفظ ارزش کند، می‌تواند وسیله مناسبی برای پرداخت‌های آتی نیز باشد. این وظیفه پول در روزگار ما کاملاً محسوس

است؛ زیرا اکثر معاملات تجاری در مقابل پرداخت‌های آتی صورت می‌گیرد. خریداری اقساطی و رد و بدل کردن حواله‌های بانکی از همین نوع‌اند. این نوع پرداخت اغلب مورد قبول مردم است.

قدرت خرید پول

حتماً در گفت و گوهای روزمره از اطرافیان شنیده‌اید که در سال‌های گذشته کسی که یک میلیون تومان پول داشت، می‌توانست با آن یک دستگاه آپارتمان بخرد یا با ۵۰,۰۰۰ تومان می‌شد یک دستگاه اتومبیل خرید. اما در حال حاضر با ده میلیون تومان هم نمی‌توان یک دستگاه آپارتمان خرید و برای خرید یک دستگاه اتومبیل بیش از ۵,۰۰۰,۰۰۰ تومان پول مورد نیاز است؛ بنابراین، وقتی یک واحد پول نتواند در طول زمان ارزش خود را حفظ کند، می‌گوییم که قدرت خرید آن دستخوش تغییر است.

از مثال‌های گفته شده می‌توان چنین نتیجه گرفت که پول توانسته است ارزش خود را حفظ کند و به همین دلیل می‌گوییم قدرت خریدش را از دست داده است. از آن جا که پول در مقابل سطح عمومی قیمت‌ها ارزش خود را حفظ نکرده است، می‌توان نتیجه گرفت که قدرت خرید آن به سطح عمومی قیمت‌ها در جامعه بستگی دارد؛ به بیان دیگر، هر چه سطح عمومی قیمت‌ها افزایش یابد، قدرت خرید پول کاهش می‌یابد و برعکس، با پایین رفتن سطح عمومی قیمت‌ها قدرت خرید پول افزایش می‌یابد. یکی از دلایل کاهش قدرت خرید پول، حجم زیاد پول نسبت به تولید در یک جامعه است. هر چه حجم پول نسبت به تولید جامعه کم‌تر باشد، قدرت خرید آن بیش‌تر می‌شود و در صورت افزایش حجم پول،

۱- مجموع میزان اسکناس‌ها و مسکوکاتی که در دست اشخاص است و سپرده‌های دیداری بخش خصوصی

را «حجم پول» می‌گویند

قدرت خرید آن کاهش می‌یابد؛ به این ترتیب، اگر کشوری با افزایش حجم پول روبه‌رو باشد، زمینه برای بروز تورّم – که یکی از مشکلات اقتصادی است – در آن کشور فراهم می‌آید. از این بحث می‌توان چنین نتیجه گرفت که کاهش قدرت خرید پول در یک جامعه، نتیجه وجود تورّم در آن جامعه است.

تورّم

تورّم از نظر علم اقتصاد عبارت از افزایش سطح قیمت‌هاست و وقتی این افزایش در سطح قیمت‌ها، بی‌رویه و مداوم باشد، با تورّم مخرب و بد مواجهیم. در مورد علت به وجود آمدن تورّم در یک جامعه، نظریه‌های مختلفی وجود دارد. یکی از نظریه‌های اصلی در این باره، علت تورّم را نابرابری عرضه و تقاضای کل در جامعه می‌داند. این فزونی تقاضا بر عرضه به صورت افزایش قیمت‌ها بروز می‌کند.

همان‌گونه که پیش از این گفتیم، اگر افزایش پول در جامعه با افزایش تولید هماهنگ نباشد، می‌تواند سبب تورّم شود. برای این که بدانید چگونه پول می‌تواند عامل ایجاد تورّم باشد، به مثال زیر توجه کنید:

فرض کنید دولت برای تأمین هزینه‌های خود، اسکناس جدیدی چاپ کند. تزریق این پول جدید به اقتصاد باعث افزایش درآمد مردم می‌شود و به دنبال آن تقاضای مردم برای کالاها و خدمات بالا می‌رود. حال اگر تولید کالاها و خدمات نتواند به سرعت افزایش یابد، این افزایش تقاضا، باعث افزایش قیمت‌ها خواهد شد؛ پس، اگر در اقتصاد یک جامعه بین حجم پول در گردش و عرضه کالاها و خدمات تناسب وجود نداشته باشد، قدرت خرید پول کاهش می‌یابد؛ پس پیامد این امر که خود را به صورت افزایش بی‌رویه قیمت‌ها نشان می‌دهد، چیزی جز تورّم نیست.

برای مثال، اگر قیمت کالایی در ابتدای سال، ۱۰۰۰ ریال باشد و در انتهای سال، قیمت آن به ۱۲۰۰ ریال افزایش یابد، می‌گوییم طی این سال، ۲۰ درصد تورّم در قیمت این کالا داشته‌ایم و به صورت صفحه بعد محاسبه می‌کنیم:

$$\frac{\text{سطح قیمت های قبلی} - \text{سطح قیمت های جدید}}{\text{سطح قیمت های قبلی}} = \frac{12000 - 10000}{10000} = \frac{20}{100}$$

سیاست های پولی

سیاست های پولی : به سیاست هایی که دولت از طریق بانک مرکزی برای کنترل پول و حفظ ارزش آن اعمال می کند، «سیاست های پولی» می گویند. سیاست های پولی معمولاً به دو شکل انجام می پذیرد :

۱- کاهش حجم پول در گردش

۲- افزایش حجم پول در گردش.

۱- کاهش حجم پول در گردش (سیاست انقباضی پول) : زمانی که اقتصاد کشور

دچار تورم شده است، مخارج دولت زیاد می شود و سطح عمومی قیمت ها با سرعت زیاد روبه افزایش می گذارد. برای پیش گیری از افزایش قیمت ها یا کاهش سرعت آن، بانک مرکزی سیاست کاهش حجم پول در گردش را به کار می گیرد و وارد عمل می شود.

عمده ترین روش هایی که بانک های مرکزی برای کاهش حجم پول به کار می گیرند،

عبارت اند از :

الف - افزایش نرخ سپرده های قانونی : این روش از طریق تغییر در نرخ سپرده های

قانونی نزد بانک ها اعمال می شود. بانک مرکزی با افزایش نرخ سپرده های قانونی^۱، حجم

۱- وقتی مردم پول خود را نزد بانک ها پس انداز می کنند، طبق قانون، بانک ها موظف اند درصدی از این سپرده ها

را نزد بانک مرکزی به ودیعه گذارند که به آن «سپرده قانونی» می گویند

پول در گردش را کاهش می دهد.

ب - افزایش نرخ تنزیل مجدد: بانک مرکزی با افزایش نرخ تنزیل مجدد^۱، فعالیت بانک های تجاری را در زمینه اعطای وام محدود می کند.

پ - سیاست بازار باز (فروش اوراق مشارکت): در این روش، بانک مرکزی می تواند با فروش اوراق مشارکت به طور مستقیم از مقدار پول در دست مردم بکاهد.

۲- افزایش حجم پول در گردش (سیاست انبساطی پول): اگر در جامعه ای اقتصاد دچار رکود باشد، بیکاری به شکلی گسترده رواج پیدا می کند. در صورت طولانی شدن دوره بیکاری، سطح عمومی قیمت ها کاهش می یابد. در این شرایط، به دلیل این که تولیدکنندگان انگیزه ای برای تولید ندارند، سطح تولید کاهش می یابد. برای رهایی از این وضعیت، دولت می تواند با اعمال سیاست های انبساطی، حجم پول در گردش را افزایش دهد. روش هایی که بانک مرکزی برای افزایش حجم پول به کار می گیرد، عبارت اند از:

الف - پایین آوردن نسبت ذخایر قانونی: هر چه ذخایر قانونی بانک ها نزد بانک مرکزی پایین تر باشد، مقدار پولی که در اختیار بانک ها می ماند، بیش تر است؛ در نتیجه، آن ها قادر به خلق پول بیش تری در اقتصاد خواهند بود.

ب - پایین آوردن نرخ تنزیل مجدد: زمانی که نرخ تنزیل مجدد بانک مرکزی کاهش می یابد، بانک ها اسناد اعتباری خود را به بانک مرکزی می دهند و قبل از زمان سررسید آن پول دریافت می کنند. آن گاه با وام دادن به مردم، این پول ها را به بازار تزریق می کنند.

پ - خرید اوراق مشارکت در دست مردم: دولت اوراق مشارکتی را که در دست مردم است، می خرد و در مقابل، به آن ها پول می دهد. با این عمل، مقدار پول موجود در جامعه افزایش می یابد.

۱- بانک ها سفته و برات و سایر اوراق اعتباری مردم را با نرخ معینی تنزیل می کنند؛ یعنی، آن ها را به قیمتی کم تر از ارزش اسمی شان خریداری می کنند. در صورتی که بانک ها به نقدینگی نیاز داشته باشند، می توانند اوراق یاد شده را به بهره کم تری در بانک مرکزی تنزیل مجدد کنند. بانک مرکزی در حالت تورم، نرخ تنزیل مجدد را افزایش می دهد و در حال رکود از آن می کاهد.

- ۱- انتخاب فلزات به عنوان پول چه مزایا و چه مشکلاتی داشت؟
 - ۲- چه عواملی موجب پیدایش پول کاغذی شد؟
 - ۳- به نظر شما، استفاده از پول تحریری و کارت اعتباری به جای اسکناس، برای جامعه چه مزایایی دارد؟
 - ۴- به نظر شما، بین ارزش پول و حجم آن چه ارتباطی وجود دارد؟
 - ۵- رابطه تورم و ارزش پول را تجزیه و تحلیل کنید.
 - ۶- نشر اسکناس در چه صورت موجب ایجاد تورم در جامعه می‌شود؟
 - ۷- بانک مرکزی چرا و با چه شیوه‌هایی حجم پول را کاهش می‌دهد؟
 - ۸- هدف بانک مرکزی از خرید یا فروش اوراق مشارکت چیست؟
-

فصل ۲

بانک

آیا می‌دانید بانک‌ها چه فعالیت‌هایی انجام می‌دهند؟

پیدایش بانک

با رونق گرفتن تجارت در جوامع بشری، به‌ویژه ابتدا در تمدن اسلامی قرن سوم تا هشتم هجری و سپس در اروپا در قرون شانزدهم و هفدهم میلادی، مؤسسات بازرگانی و مالی روی کار آمدند که کار اصلی آن‌ها حفظ و تأمین امنیت پول تجار بود. این مؤسسات در مقابل ارائه خدمات مالی، حق الزحمه‌ای دریافت می‌کردند. به تدریج، دامنه فعالیت این گونه مؤسسات گسترش یافت، تا جایی که با نقل و انتقال پول از شهری به شهر دیگر به آسان کردن فعالیت‌های تجاری پرداختند. این مؤسسات ابتدا «صرافی» و سپس «بانک» نامیده شدند.

اعتبار این مؤسسات از آن جهت بود که مؤسسان آن‌ها بازرگانان معروف، ثروتمند و مورد اعتماد مردم بودند و در قبال خدماتی که ارائه می‌دادند، کارمزد دریافت می‌کردند. با گسترش تجارت و افزایش تعداد مراجعان، مقدار پول موجود در صندوق این گونه مؤسسات افزایش یافت. مدیران این مؤسسات با گذشت زمان متوجه دو نکته مهم شدند: اول این که در هیچ زمانی سپرده‌گذاران تمامی پول خود را از صندوق مؤسسه خارج نمی‌کنند

و به همین سبب، فقط درصدی از کل موجودی برای پاسخ‌گویی به صاحبان سپرده کافی است. نکتهٔ دیگر این که هم‌زمان با مراجعهٔ تعدادی از افراد به مؤسسه برای دریافت پول خود، عده‌ای نیز برای واریز کردن پول به حسابشان مراجعه می‌کنند و در نتیجه، هیچ‌گاه موجودی صندوق به صفر نمی‌رسد. این دو مسئله، برخی مدیران را به این فکر واداشت که پول‌های راكد در صندوق را به کارگیرند.

از دیرباز، برخی از تجار غیر مسلمان برای گسترش فعالیت‌های تجاری خود، حاضر بودند در مقابل پول دریافتی، مبالغی اضافی پرداخت کنند، مدیران این گونه مؤسسات مالی (بانک‌های بعد از رنسانس) از این موقعیت استفاده کردند؛ آن‌ها پول‌های راكد را به تجار متقاضی وام می‌دادند و در مقابل، مبالغی اضافه بر وام دریافت می‌کردند؛ به این ترتیب، آنان علاوه بر مبالغی که در ازای نگهداری پول افراد دریافت می‌کردند، مبالغی اضافی را نیز بابت وام از وام‌گیرندگان می‌گرفتند. این پول اضافی «بهره» نام داشت. چون بهرهٔ دریافتی بابت وام مبالغ قابل توجهی بود، از این‌رو مدیران بانک‌ها سپرده‌گذاران را به سپرده‌گذاری هرچه بیش‌تر تشویق می‌کردند. با این شرط که نه تنها بابت نگهداری پول‌های آن‌ها وجهی دریافت نکنند بلکه بخشی از بهرهٔ وام‌های دریافتی را نیز به صاحبان سپرده‌ها بدهند.

از آن پس، این گونه مؤسسات یا بانک‌ها علاوه بر خدمات نقل و انتقال و محافظت از پول، به اعطای وام و تأمین اعتبار نیز پرداختند. این فعالیت بانک که تاکنون نیز ادامه دارد، در سطح فعالیت‌های اقتصادی جامعه تأثیر زیادی گذاشته است؛ به طوری که بسیاری از افراد و مؤسسه‌ها با دریافت وام از بانک‌ها طرح‌ها و فعالیت‌های اقتصادی موردنظر خود را به آسانی به اجرا درمی‌آورند.

اعتبار

افراد و مؤسسات برای انجام دادن فعالیت‌ها یا تکمیل پروژه‌های اقتصادی خود به پول نیاز دارند و برای تأمین پول مورد نیاز خود به بانک مراجعه می‌کنند. بانک پس از بررسی درخواست متقاضی، در صورتی که فعالیت او مطابق با شرایط بانک باشد و هم‌چنین

بانک از توانایی فرد برای بازپرداخت بدهی خود اطمینان یابد، مبلغ وام را طی اسنادی به او پرداخت می‌کند؛ به این ترتیب، فرد متناسب با مبلغ وام نزد بانک اعتبار کسب می‌کند و باید بدهی خود را در زمان سررسید قید شده در اسناد به بانک بپردازد.

فعالیت ۲-۵

مراحل دریافت وام را از کسی که از بانک وام دریافت کرده است، بپرسید و به کلاس گزارش دهید.

اسناد اعتباری

بانک‌ها به منظور انجام عملیات اعطای وام و اعتبار، اسناد مختلفی تهیه کرده‌اند تا ضمن ارائه خدمت، در کوتاه‌ترین زمان بتوانند طلب خود را از وام‌گیرنده دریافت کنند. این اسناد قابل انتقال‌اند و صاحبان آن‌ها می‌توانند قبل از سررسید، آن‌ها را به دیگران منتقل کنند. برخی از اسنادی که در بانک‌ها و مؤسسات اعتباری جریان دارند، عبارت‌اند از: چک، سفته، برات و اوراق قرضه. این اسناد با توجه به زمان بازپرداختشان در سه گروه طبقه‌بندی می‌شوند:

۱- اسناد اعتباری دیداری (چک): از آن‌جا که این اسناد به محض رؤیت بانک و بدون اطلاع قبلی قابل پرداخت‌اند، به آن‌ها «اسناد دیداری» گفته می‌شود. صاحبان این نوع اسناد، مبلغ مورد نظر را در وجه خود یا هر کسی که مایل باشند، بر روی سند یادداشت می‌کنند. بانک نیز پس از رؤیت، مبلغ قید شده را به فردی که سند در وجه او صادر شده است، پرداخت می‌کند. این سند که به آن «چک» یا «پول تحریری» گفته می‌شود، همانند پول نقد در معاملات مختلف مورد استفاده قرار می‌گیرد.^۱

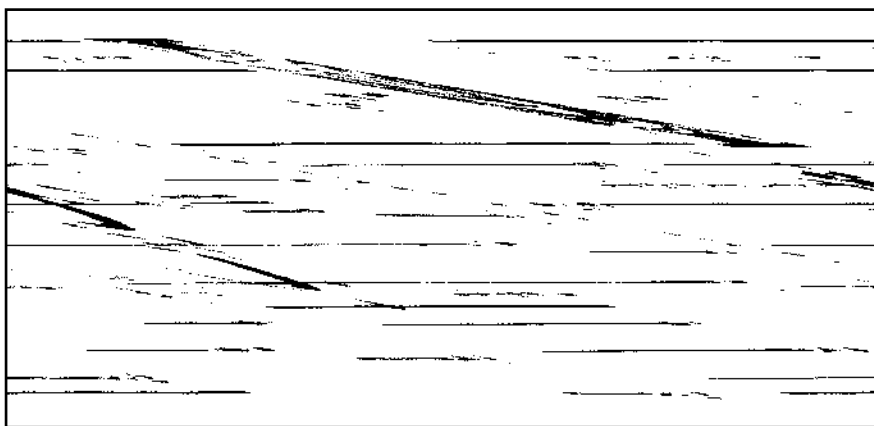
۲- اسناد اعتباری کوتاه مدت: زمان بازپرداخت این دسته از اسناد یک سال یا کم‌تر است.

سفته: یکی از اسنادی که بانک‌ها در مقابل اعطای وام از وام‌گیرنده درخواست

۱- اگرچه طبق قانون، چک سند بهادار بدون تاریخ است اما در کشور ما براساس عرف، از آن به‌جای سند

اعتباری مدت‌دار نیز استفاده می‌شود

می‌کنند، سفته است. این سند در معاملات بازرگانی نیز مورد استفاده قرار می‌گیرد. سفته سندی است که به موجب آن، بدهکار متعهد می‌شود مبلغ معینی را در زمان مشخص به طلبکار پرداخت کند. طلبکار پس از دریافت سفته باید آن را تا زمان سررسید نزد خود نگاه دارد. در صورتی که طلبکار قبل از زمان سررسید سفته به پول آن نیاز پیدا کند، حسب شرایط و مواردی که در رساله‌های عملیه مراجع معظم تقلید ذکر شده است، می‌تواند سفته را پشت‌نویسی (ظهرنویسی)^۱ کند و با دریافت مبلغ کم‌تری، طلب خود را به دیگری انتقال دهد. سفته را می‌توان از بانک‌ها خریداری کرد.

فصلیت ۵-۵

از یک برگ سفته و چک رونوشت (کپی) تهیه کنید و نحوه صحیح پرکردن آن را تمرین کنید.

۳- اسناد اعتباری بلند مدت: در مواقعی که دولت یا مؤسسات خصوصی برای رفع مشکلات یا گسترش فعالیت‌های اقتصادی خود به امکانات مالی نیاز پیدا می‌کنند، ممکن است به انتشار اوراق مشارکت اقدام کنند. افراد یا مؤسسات خصوصی با خرید این اوراق، ضمن دریافت سود علی الحساب در فواصل زمانی مشخص شده، اصل طلب

انتقال یافت»، عمل ظهرنویسی

۱- وقتی در پشت سفته نوشته می‌شود «این سند به آقا یا خانم

انجام گرفته است

خود را در زمان سررسید دریافت می کنند.

در بانکداری غیر اسلامی، این اوراق، «اوراق قرضه» نام دارد و به آن‌ها بهره تعلق می گیرد.

بازپرداخت این گونه اسناد، اغلب بیش از یک سال طول می کشد؛ به همین دلیل، آن‌ها را جزء اسناد اعتباری بلند مدت قرار می دهند.

فعالیت ۶-۵

برخی بانک‌ها به فروش اوراق مشارکت اقدام میکنند. شما می‌توانید داوطلبانه در این زمینه گزارشی تهیه کنید و به کلاس ارائه دهید.

فعالیت‌های مختلف بانک‌ها

برخی تصور می‌کنند تنها وظیفه بانک، تجهیز و توزیع اعتبارات است؛ در حالی که بانک‌ها فعالیت‌های مهم دیگری نیز انجام می‌دهند.

فعالیت‌های مختلف بانک‌ها به طور کلی عبارت‌اند از:

۱- عملیات اعتباری

۲- عملیات مالی

۳- خرید و فروش ارز

۴- سایر خدمات بانکی.

۱- عملیات اعتباری: بانک‌ها با پذیرش سپرده‌های دیداری، سپرده‌های مدت‌دار و سایر سپرده‌های مردم، منابع لازم برای دادن اعتبار به اشخاص و مؤسسات را جمع‌آوری می‌کنند. تخصیص یا توزیع اعتبارات از مهم‌ترین خدمات بانک‌ها محسوب می‌شود و بر دو نوع است:

الف - تخصیص اعتباری کوتاه مدت: اگر فردی، ورق بهاداری مانند سفته را در اختیار داشته باشد و قبل از زمان سررسید آن به پول احتیاج پیدا کند، می‌تواند آن ورق بهادار را به بانک ارائه کند. بانک نیز مبلغی کم‌تر از آن چه در سند قید شده است، به او

می پردازد و اصل مبلغ را در زمان مقرر از بدهکار اصلی دریافت می کند. البته این بدهی باید به دلیل انجام امور بازرگانی به وجود آمده باشد و به زمان سررسید سند نیز بیش از ۹۰ روز نمانده باشد. این عمل بانک را «تنزیل» می گویند.

از سوی دیگر، تولیدکنندگان و بازرگانانی که در یک بانک حساب جاری باز کرده اند، می توانند از آن بانک اعتبار دریافت کنند؛ در این صورت، بانک دستور پرداخت مبلغی بیش از موجودی آن ها را صادر می کند.

ب - تخصیص اعتباری بلندمدت: به اعتبارهایی که مدت آن ها بیش از یک سال است، «اعتبار بلندمدت» گفته می شود. بانک از محل موجودی سپرده های غیردیداری (مدت دار) مشتریان و سرمایه اولیه خود، اعتباراتی در اختیار مشتریان قرار می دهد. در مواقعی نیز ممکن است خود بانک از همین محل و از طریق ایجاد بنگاه اقتصادی یا خرید سهام سایر بنگاه ها به سرمایه گذاری اقدام کند.

این نوع اعتبار به دلیل این که دریافت کنندگان معمولاً آن را در زمینه های تولیدی یا بازرگانی به کار می گیرند، اهمیت زیادی دارد.

۲- عملیات مالی: بانک های تخصصی به منظور کسب سود، اوراق مشارکتی را که دولت یا مؤسسات اعتباری منتشر کرده است، خریداری می کنند. آن گاه این اوراق را به مبلغی بیش از مبلغ خرید به سپرده گذاران خود می فروشند. این فعالیت بانک را «عملیات مالی» می گویند.

۳- خرید و فروش ارز: یکی دیگر از خدماتی که بانک ها انجام می دهند، خرید و فروش و تبدیل پول کشورهای مختلف است. بانک ها با انجام دادن این کار نیاز افرادی را که می خواهند به کشورهای دیگر سفر کنند، اتباع کشورهای دیگر و بازرگانانی را که برای خرید کالاهای کشورهای دیگر ناچار از پرداخت ارزند، رفع می کنند. آن ها در مقابل این فعالیت خود، کارمزد دریافت می دارند.

۴- سایر خدمات بانکی: بانک ها علاوه بر خدماتی که گفتیم، فعالیت های دیگری نیز انجام می دهند که مهم ترین آن ها عبارت اند از:

- نقل و انتقال وجوه در داخل کشور
- وصول مطالبات اسنادی و سود سهام مشتریان و واریز به حساب آن‌ها
- پرداخت بدهی مشتریان در صورت درخواست آن‌ها
- قبول امانات و نگهداری سهام و اوراق بهادار و اشیای قیمتی مشتریان
- انجام وظیفهٔ قیومت، وصایت و وکالت برای مشتریان طبق مقررات مربوط.

نظام بانکی بدون ربا

بر اساس فقه اسلامی، هر نوع دریافت پول اضافی از وام‌گیرنده ربا تلقی می‌شود و حرام است. بر این اساس، مجلس شورای اسلامی در سال ۱۳۶۲ قانون عملیات بانکی بدون ربا را تصویب کرد و از سال ۱۳۶۳ آن را به اجرا درآورد. طبق قانون عملیات بانکی بدون ربا، بانک‌های فعال در جمهوری اسلامی در قبال تسهیلات اعطایی به مشتریان، حق دریافت هرگونه مبلغ نقدی یا جنسی را که از قبل تعیین شده باشد، ندارند.

این بانک‌ها درآمد خود را از طریق سرمایه‌گذاری مستقیم در طرح‌های تولیدی و عمرانی کسب می‌کنند. علاوه بر این، تحت یازده عقد اسلامی^۱ مجاز نیز می‌توانند به اشخاص تسهیلات مالی اعطا کنند و از این طریق به‌طور غیرمستقیم در سرمایه‌گذاری‌ها شرکت جویند؛ به این ترتیب، بانک اسلامی از حالت واسطه‌گری خارج می‌شود و به نهادی

۱- در زیر عقود اسلامی را به اختصار توضیح می‌دهیم

۱- قرض الحسنه: قراردادی است که در آن یکی از طرفین قرارداد (در این جا بانک) مقدار معینی از مال خود را در زمان حال به دیگری (در این جا مشتری بانک) واگذار می‌کند. در مقابل، قرض‌گیرنده متعهد می‌شود که عین مال یا قیمت آن را در زمان معین بازپس دهد ← ادامه صفحه بعد

فعال در عرصه تولید و اقتصاد کشور تبدیل می‌شود. این عقود مجاز عبارت‌اند از :

- ۱- قرض الحسنه
- ۲- مضاربه
- ۳- مشارکت مدنی
- ۴- مشارکت حقوقی
- ۵- فروش اقساطی
- ۶- معاملات سلف
- ۷- اجاره به شرط تملیک
- ۸- جعاله
- ۹- مزارعه
- ۱۰- مساقات
- ۱۱- خرید دین.

-
- ← ۲- مضاربه : قراردادی است که به موجب آن، بانک سرمایه را تأمین می‌کند و طرف دیگر با آن به تجارت می‌پردازد. در نهایت، سود حاصل از سرمایه بین بانک و طرف دیگر تقسیم می‌شود.
- ۳- مشارکت مدنی : قراردادی بازرگانی است که به موجب آن دو یا چند شخص حقیقی یا حقوقی (از جمله بانک) سرمایه نقدی یا جنسی خود را به شکل مشاع و به منظور ایجاد سود درهم می‌آمیزند.
- ۴- مشارکت حقوقی : قراردادی است که طی آن بانک قسمتی از سرمایه شرکت‌های سهامی جدید را تأمین یا قسمتی از سهام شرکت‌های سهامی موجود را خریداری می‌کند و از این طریق در سود آن‌ها شریک می‌شود.
- ۵- فروش اقساطی : بانک‌ها بنا به تقاضای کتبی مشتریان خود، ماشین‌آلات و تأسیساتی را که عمر مفید آن‌ها بیش از یک سال است، خریداری می‌کنند و به صورت قسطی به مشتریان می‌فروشند.
- ۶- معاملات سلف : بانک محصولات تولیدی آینده بنگاه‌ها را پیش خرید می‌کند.
- ۷- اجاره به شرط تملیک : طبق این قرارداد، بانک مورد اجاره را تهیه می‌کند و در اختیار مشتری (مستأجر) قرار می‌دهد. در صورتی که مستأجر به تعهدات خود عمل کرده و اقساط خود را تأدیه کند، در پایان مدت اجاره، مالک عین مال مورد اجاره می‌شود.
- ۸- جعاله : طبق قرارداد، کارفرما تعهد می‌کند در قبال عمل مشخص کارگزار یا عامل، اجرت معینی به او بپردازد.
- ۹- مزارعه : طبق این قرارداد، بانک زمین مشخصی را برای مدت معین در اختیار طرف دیگر قرار می‌دهد تا در آن کشاورزی کند. در نهایت، سود حاصل بین دو طرف تقسیم می‌شود.
- ۱۰- مساقات : قراردادی است میان صاحب باغ و دیگری که به‌ازای دریافت مقداری از محصول، کار نگهداری از باغ و برداشت را انجام می‌دهد.
- ۱۱- خرید دین : طبق این قرارداد، بانک‌ها می‌توانند اسناد و اوراق تجاری متعلق به واحدهای تولیدی، بازرگانی و خدماتی را تنزیل کنند.

بانک مرکزی

میزان موفقیت بانک‌ها - به خصوص بانک‌های تجاری - به میزان خدمات آن‌ها، تعداد مشتریان و میزان سپرده‌های مردم نزد بانک بستگی دارد. هر قدر بانک بتواند سپرده‌های بیش‌تری را جذب کند و میزان اعتبارات خود را افزایش دهد، به سود بیش‌تری دست می‌یابد. اگرچه اعطای وام برای بانک‌های تجاری یکی از راه‌های کسب سود است اما افزایش بی‌رویه و عدم کنترل آن، در اقتصاد کشور آثار مخربی برجای می‌گذارد.

فرض کنید بانک‌ها شروع به وام دادن کنند؛ در صورتی که حجم پول موجود برای انجام معاملات کافی باشد. در این شرایط، اعطای وام توسط بانک‌ها پول در گردش را افزایش می‌دهد و زمینه بروز تورم را فراهم می‌آورد.

فعالیت ۲-۵

یکی از عقود بانکداری اسلامی را انتخاب کرده و با استفاده از جزوات معرفی بانکداری اسلامی در بانک‌ها یا افراد کارشناس، درباره آن تحقیق کنید.

برای جلوگیری از این پیامد منفی، یک سیستم نظارتی مورد نیاز است که ضمن آگاهی از اوضاع اقتصادی کشور، قدرت لازم برای کنترل اعمال بانک‌ها را نیز داشته باشد. بانک مرکزی با ایجاد سیستم خاص کنترل، سیاست‌های خود را از طریق سیاست‌های

پولی متناسب با شرایط اقتصادی کشور اعمال می‌کند و بانک‌ها را در جهت ارائه خدمت و هماهنگی با اقتصاد به فعالیت وامی دارد.

این بانک مسئولیت کنترل شبکه بانکی و اداره سیاست پولی را با هدف حفظ ثبات پولی کشور برعهده دارد.

بانک مرکزی در عین حال وظایف و مسئولیت‌های مهم دیگری را به شرح زیر عهده‌دار است:

وظایف بانک مرکزی

- انتشار اسکناس و تنظیم حجم پول در گردش
- نگهداری فلزات گران‌بها و ارزهای متعلق به دولت
- نگهداری ذخایر قانونی و موجودی نقدی بانک‌های تجاری
- ایجاد امکانات اعتباری برای بانک‌های تجاری
- انجام دادن عملیات تصفیه حساب بین بانک‌ها
- صندوقداری، نمایندگی مالی و انجام دادن عملیات بانکی دولت
- اجرای سیاست پولی و کنترل حجم اعتبارات.

پرسش

- ۱- در عملیات بانکی مفهوم اعتبار چیست؟
- ۲- اسناد اعتباری کوتاه مدت و بلند مدت چه تفاوتی دارند؟
- ۳- بانک‌ها چه خدماتی را به مشتریان خود ارائه می‌دهند؟
- ۴- ظهر نویسی چیست؟
- ۵- شرایط تنزیل کردن اسناد اعتباری را بیان کنید.
- ۶- منظور از عملیات مالی بانک‌ها چیست؟
- ۷- بانک‌ها با خرید و فروش ارز، نیازهای چه افرادی را برطرف می‌کنند؟
- ۸- در نظام بانکی بدون ربا، بانک‌ها چگونه در آمد کسب می‌کنند؟
- ۹- بانک مرکزی چگونه بر فعالیت بانک‌ها نظارت می‌کند؟

فصل ۳

بورس

بین پیشرفت اقتصادی کشورها و گسترش بورس آن‌ها چه رابطه‌ای وجود دارد؟

محل ارتباط عرضه‌کنندگان و تقاضاکنندگان سرمایه

اغلب مردم پس‌اندازهایی دارند و مایل‌اند آن‌ها را در اموری که سود مناسبی داشته باشد، به کار گیرند. از سوی دیگر، ایجاد واحدهای تولیدی و بازرگانی به امکانات، سرمایه و تخصص نیاز دارد ولی بیش‌تر افراد به تنهایی امکانات و سرمایه لازم و تخصص و توان انجام دادن این کار را ندارند.

صاحبان واحدهای تولیدی و مراکز تجاری نیز برای تأسیس این گونه واحدها و گسترش دادن فعالیت‌های خود به منابع مالی نیازمندند. در قدیم، تنها راه تأمین منابع مالی این واحدهای تولیدی و مراکز تجاری، بانک‌ها بودند که از محل سپرده‌های مردم وام موردنیاز مراکز تجاری و تولیدی را تأمین می‌کردند. صاحبان این مراکز پس از دریافت وام و انجام دادن فعالیت تجاری یا تولیدی خود، بهره و اصل وام دریافتی را به بانک برمی‌گرداندند. رفته‌رفته در روند تکامل تأمین مالی، شیوه مناسب‌تری ابداع شد و آن تأمین مالی از طریق صدور اوراق بهادار بود. در این روش، مراکز تجاری و بازرگانی به جای

این که از بانک وام بگیرند، وام را به طور مستقیم از مردم دریافت می کنند؛ به این ترتیب، بانک ها که نقش واسطه ای دارند، حذف می شوند؛ در نتیجه، هم سود بیش تری عاید مردم - یعنی وام دهندگان - می شود و هم مراکز تجاری و تولیدی برای بازپرداخت وام هزینه کم تری صرف می کنند. از جمله پیامدهای مطلوب این روش، افزایش انگیزه مردم برای سرمایه گذاری است؛ زیرا در این حالت، مردم در سرمایه و سود شرکت ها شریک می شوند. با استفاده از این روش، سرمایه های اندک مردم جمع آوری می شود و در قالب منابع قابل توجه، سرمایه شرکت های سهامی را تأمین می کند. این کار مهم از طریق بورس انجام می شود. بورس مرکزی مطمئن است که بین عرضه کنندگان و تقاضاکنندگان سرمایه ارتباط برقرار می کند و از این طریق، زمینه جمع آوری و به کارگیری سرمایه را فراهم می آورد.

بازار بورس

به طور کلی، به مکانی که کار قیمت گذاری و خرید و فروش برخی از کالاها و اوراق بهادار در آن جا انجام می گیرد، «بازار بورس» می گویند. در این جا برای آشنایی بیش تر شما، بورس کالا و بورس اوراق بهادار را معرفی می کنیم.

بورس کالا: به بازاری که در آن کالا یا کالاهای معینی مورد معامله قرار می گیرند، «بورس کالا» می گویند. معمولاً این گونه بازارها را به نام کالایی که در آن ها معامله می شود،

نام گذاری می کنند. در بورس های کالا بیش تر کالاهای واسطه ای و مواد خام و اولیه مثل گندم، جو، قهوه، کاکائو، آهن، مس، زغال سنگ، نفت، پنبه، چرم و برخی مواد شیمیایی مورد معامله قرار می گیرند.

البته این کالاها در بازار بورس کالا به شکل انبوه موجود نیستند و فقط نمونه هایی از آنها در این مراکز نگهداری می شود.

بورس اوراق بهادار: به بازار رسمی و دائمی که در محلی معین تشکیل می شود و در آن اوراق بهادار مورد معامله قرار می گیرند، بازار «بورس اوراق بهادار» گفته می شود. برای آشنایی شما با این بازار، نخست اوراق بهادار را معرفی می کنیم.

فعالیت ۸-۵

چند بازار بورس معروف دنیا را نام ببرید.

اوراق بهادار

منظور از اوراق بهادار، اوراقی است که برای تأمین منابع مالی صادر می شود؛ این اوراق به سه دسته کلی تقسیم می شود:

۱- اوراق سهام

۲- اسناد خزانه

۳- اوراق مشارکت.

۱- اوراق سهام: سهم^۱ ورقه قابل معامله ای است که نشان دهنده مالکیت دارنده آن در شرکت سهامی است؛ بر روی آن اطلاعاتی شامل: میزان مشارکت، تعهدات و منافع صاحب سهم در یک شرکت سهامی درج شده است.

۱- بر روی ورقه سهم موارد زیر درج می شود:

نام شرکت و شماره ثبت آن، مبلغ سرمایه ثبت شده و سرمایه پرداخت شده، تعیین نوع سهم، مبلغ اسمی سهم و مقدار پرداخت شده آن به حروف و عدد

مطالعه آزاد

سهام منتشر شده توسط شرکت‌ها انواعی دارد که مهم‌ترین آن‌ها عبارت‌اند از: سهام عادی و سهام مؤسس که در ادامه به معرفی هر یک می‌پردازیم.

الف - اوراق سهام عادی: دارندگان این نوع اوراق سهام - که به آن اوراق سهام معمولی نیز گفته می‌شود - با سهام مساوی از حقوق و امتیازات واحدی برخوردارند. اکثر سهام شرکت‌ها به صورت سهام عادی است و به همین دلیل، معمولاً صاحبان این نوع سهام کنترل مدیریت شرکت‌ها را در دست دارند.

ب - سهام مؤسس: سهامی است که در ازای زحمات مؤسسان پس از تصویب مجمع عمومی^۱ به آن‌ها داده می‌شود. دارندگان این نوع سهام در اداره امور شرکت حقی ندارند و فقط پس از پرداخت سود سهام، بهره‌ای به آن‌ها تعلق می‌گیرد.

۱- گردهمایی مدیران و سهامداران شرکت‌ها در رابطه با مسائل مختلف مربوط به شرکت‌ها را «مجمع عمومی»

شرکت سهامی

شرکت سهامی شرکتی است که برای انجام امور تجاری تشکیل می‌شود و سرمایه آن متشکل از سهام هم ارزش است.

صاحبان سهام به نسبت سهامی که خریده‌اند، در سود و زیان شرکت سهیم می‌شوند. شرکت‌های سهامی به دو نوع سهامی عام و سهامی خاص تقسیم می‌شوند که فقط شرکت‌های سهامی عام در بورس پذیرفته می‌شوند. شرکت‌های پذیرفته شده در بورس، از مزایا و معافیت‌های مالیاتی خاص برخوردارند. شرکتی که خواستار پذیرش در بورس است و شرایط لازم را نیز دارد، می‌تواند تقاضای پذیرش خود را به همراه مدارک مورد نیاز به شرکت بورس اوراق بهادار تهران ارائه کند. این شرکت پس از بررسی اولیه، مدارک مربوط را به هیئت پذیرش ارسال می‌کند و این هیئت پس از بررسی دقیق وضعیت شرکت، نسبت به پذیرش یا رد تقاضای آن اقدام می‌کند.

۲- اسناد خزانه: اوراق بهادار کوتاه مدتی اند که توسط دولت صادر می‌شوند. سررسید این اسناد سه ماهه، شش ماهه و یک ساله است. اسناد خزانه کوپن بهره ندارند و در زمان فروش، دولت آن‌ها را ارزان‌تر از مبلغ اسمی^۱ به خریداران می‌فروشد؛ برای مثال، اگر مبلغ اسمی اسناد خزانه یک ساله ۱۰۰۰ تومان باشد، ممکن است دولت هنگام فروش آن را به مبلغ ۹۰۰ تومان به خریدار بفروشد. زمان سررسید نیز خریدار همان مبلغ ۱۰۰۰ تومان را دریافت خواهد کرد. مهم‌ترین ویژگی اسناد خزانه بدون خطر (بدون ریسک) بودن آن‌هاست.

۳- اوراق مشارکت^۲: دولت، شهرداری‌ها و شرکت‌های دولتی و خصوصی به منظور تأمین اعتبار طرح‌های عمرانی در کشور اوراق مشارکت منتشر می‌کنند.

تهیه دستورالعمل اجرایی و مقررات ناظر بر انتشار اوراق مشارکت در ایران برعهده بانک مرکزی است. طبق دستورالعمل بانک مرکزی، اوراق مشارکت اوراق بهاداری است که با مجوز بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران برای تأمین بخشی از منابع مالی

۱- به مبلغی که بر روی اوراق بهادار نوشته می‌شود «مبلغ اسمی» گفته می‌شود

۲- در جامعه ما به دلیل پرهیز از ربا، که اوراق قرضه مشتمل بر آن است، این طرح ابتکاری ایجاد شده است

مورد نیاز طرح‌های سودآور تولیدی و خدماتی (به استثنای امور بازرگانی) در چارچوب عقد مشارکت مدنی^۱، توسط سازمان مجری منتشر می‌شود.

در هر ورقه مشارکت، میزان شراکت دارنده آن مشخص شده است. تفاوت اوراق مشارکت و اوراق قرضه این است که در اوراق مشارکت وجوه دریافتی حتماً باید در طرح‌های مشخص تولیدی، عمرانی یا خدماتی به کار گرفته شود اما در اوراق قرضه برای وام گیرنده محدودیت خاصی وجود ندارد.

فعالیت ۹-۵

درباره هر یک از موارد زیر از جهت سوددهی بیش‌تر و خطر (ریسک) کم‌تر بحث کنید.

۱- خرید اوراق مشارکت

۲- خرید اسناد خزانه

۳- خرید سهام شرکت‌های عضو بورس.

تأثیر بورس بر اقتصاد جامعه

- فعالیت‌های بورس در اقتصاد جامعه آثار و نتایج بسیاری دارد؛ از جمله :
 - از طریق جذب و به کار انداختن سرمایه‌های راکد، حجم سرمایه‌گذاری را در جامعه بالا می‌برد.
 - بین عرضه‌کنندگان و تقاضاکنندگان سرمایه ارتباط برقرار کرده و معاملات بازار سرمایه را تنظیم می‌کند.
 - با قیمت‌گذاری سهام و اوراق بهادار تا حدودی از نوسان شدید قیمت‌ها جلوگیری می‌کند.
 - با تشویق مردم به پس‌انداز و به‌کارگیری پس‌اندازها در فعالیت‌های مفید اقتصادی، در کاهش نرخ تورّم مؤثر است.

۱- مشارکت مدنی در صفحات قبل توضیح داده شده است

– بورس و فعالیت‌های مربوط به آن، سرمایه‌های لازم را برای اجرای پروژه‌های بزرگ دولتی و خصوصی فراهم می‌آورد.

مطالعه آزاد

بورس در ایران

اگرچه اندیشهٔ ایجاد بازار بورس در ایران به سال ۱۳۱۵ شمسی برمی‌گردد، اما قانون بورس اوراق بهادار تهران در سال ۱۳۴۵ تصویب شد. بورس اوراق بهادار تهران در سال ۱۳۴۶ با عرضهٔ سهام بانک توسعهٔ صنعتی شروع به کار کرد و تا سال ۱۳۵۷ تعداد ۱۰۲ شرکت به عضویت آن درآمدند. بورس تهران تا سال ۱۳۸۴ براساس قانون مذکور اداره می‌شد. با توجه به ضرورت توسعهٔ بازار سرمایه، قانون جدیدی تدوین شد

ساختمان بورس اوراق بهادار تهران

و در سال ۱۳۸۴ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسید. براساس این قانون، دو بخش نظارتی و اجرایی بازار از هم تفکیک شدند؛ از این رو، وظایف نظارتی بر عهدهٔ سازمان بورس و اوراق بهادار و مسئولیت اجرایی و عملیات بازار به شرکت بورس اوراق بهادار (سهامی‌عام) محول شد.

به منظور سهولت دسترسی سرمایه‌گذاران در مناطق مختلف کشور – طی سالیان اخیر – بورس‌های منطقه‌ای به عنوان شعبه‌هایی از بورس تهران در سطح کشور راه‌اندازی شد.

- ۱- نقش بورس و نقش بانک را در اقتصاد جامعه با هم مقایسه کنید.
- ۲- بورس چگونه می‌تواند از نوسان شدید قیمت‌ها جلوگیری کند؟
- ۳- در بورس کالا، چه نوع کالاهایی مورد معامله قرار می‌گیرد؟
- ۴- تفاوت اوراق مشارکت و اسناد خزانه چیست؟
- ۵- کدام دسته از اوراق بهادار خطر (ریسک) ندارد؟ چرا؟
- ۶- اوراق مشارکت به چه منظور منتشر می‌شود؟

بخش ٦

اقتصاد جهان
(نظام اقتصاد بين الملل)

تجارت بین الملل

آیا کشوری را می‌شناسید که به روابط اقتصادی بین‌المللی نیاز نداشته باشد؟

انسان‌ها در یک زندگی اجتماعی، به دلیل خواسته‌های متنوعی که دارند، به برقراری ارتباط با یکدیگر نیازمندند. روابط اقتصادی نیز براساس همین نیاز شکل می‌گیرد. این روابط گاه به صورت بسیار ساده و در حد مبادله بین افراد در داخل یک کشور و زمانی به شکل پیچیده و در سطح بین‌المللی بروز می‌کند. صادرات و واردات کالا و خدمات، سرمایه‌گذاری خارجی یا فرار سرمایه، برقراری روابط تجاری با کشورهای همسایه و اجرای موافقت‌نامه‌های همکاری اقتصادی، از موارد مطرح در اقتصاد بین‌الملل است. امروزه، صدها سازمان در سراسر جهان برای هموار کردن راه‌های مناسب تجارت بین‌کشورها و تنظیم روابط آن‌ها فعالیت می‌کنند.

موانع گسترش تجارت بین الملل در گذشته

در زمان‌های گذشته، هر چند بازرگانان کالاها را از کشورهای به کشورهای دیگر و بالعکس برای فروش می‌بردند اما عواملی چند مانع رشد و توسعه تجارت بین الملل به شکل امروزی می‌شد. مهم‌ترین این عوامل عبارت بودند از:

۱- موانع قانونی، ناامنی و ضعف دولت‌ها: در گذشته، ناامنی و ضعف دولت‌ها در حاکمیت بر سرزمین خود مانع از آن می‌شد که افراد با خاطری مطمئن به تجارت بپردازند؛ برای مثال، اگر فردی می‌خواست کالایی را از شهری به شهر دیگر صادر کند، با خطر حمله و هجوم دزدها و راهزنان روبه‌رو می‌شد. هم‌چنین، حاکمان محلی با هدف حمایت از صنایع داخلی، به هر قیمتی و هر چند غیر عقلانی، هرگونه مرادۀ خارجی را تهدید تلقی می‌کردند و لذا اجازه گسترش روابط اقتصادی بین المللی را نمی‌دادند. به علاوه، برای یک تاجر صدور کالا از یک کشور به کشور دیگر علاوه بر خطرات داخلی، به روابط بین دولت‌ها نیز بستگی داشت. در صورتی که روابط بین دولت‌ها دوستانه نبود، ورود تاجر به کشور مقصد با مشکلات زیادی همراه بود و چه بسا، او کلیۀ کالاها را از دست می‌داد. مجموعه این مسائل، سبب از بین رفتن انگیزۀ تجارت خارجی در افراد می‌شد.

۲- هزینه‌های تجارت: نبود وسایل حمل و نقل و راه‌های مناسب، هزینه‌های تجارت را به شدت افزایش می‌داد؛ به طوری که به ناچار حمل و نقل کالاها فقط در فواصل کوتاه و نزدیک انجام می‌گرفت و اغلب، افراد در طول عمر خود به ناچار فقط کالاهایی را مصرف می‌کردند که در منطقه محل سکونت آن‌ها تولید می‌شد. تولیدکنندگان نیز به ناچار همیشه مقادیر محدودی کالا تولید می‌کردند و خود مصرف‌کنندۀ کالاها را خویش بودند و هرگز از تولیدات دیگران بهره نمی‌بردند.

در چنین شرایطی، وقتی دریانوردان یا سایر افراد به دیگر کشورها مسافرت می‌کردند، با موارد متعددی از کالاهایی روبه‌رو می‌شدند که یا در کشورشان وجود نداشت یا بسیار کمیاب بود.

در زمان حاضر، به دلیل پیشرفت دانش فنی بشر، وجود امنیت نسبی در سرزمین‌ها،

راه‌های مناسب و مقررات مورد قبول بین‌المللی، هزینه‌های تجارت نه تنها در داخل مرزها بلکه در خارج از آن نیز کاهش یافته است.

تصویری از کاروان‌های تجاری در گذشته

به همین سبب، کالاها به سرعت از مناطق تولید به سرتاسر جهان انتقال می‌یابند و هیچ‌کس از این اتفاق بزرگ شگفت‌زده نمی‌شود؛ در حالی که در گذشته هرگز کسی تصور نمی‌کرد که روزی بتواند قهوه برزیل و برنج پاکستان را در فاصله هزاران کیلومتری از محل تولید آن‌ها در خانه خود مصرف کند.

هم‌اکنون، روزانه هزاران تُن نفت از محل استخراج به سراسر کره زمین انتقال می‌یابد و کالاهای فاسد‌شدنی به وسیله وسایل حمل و نقل مجهز به سیستم‌های خنک‌کننده، بدون از دست دادن کیفیت خود به نقاط مورد نظر حمل می‌شوند.

فعالیت ۱-۶

فهرستی از کالاهایی را که امروزه توسط شما مصرف می‌شود ولی در زمان پدر بزرگ و مادر بزرگ شما به دلیل نبود تجارت بین‌المللی مصرف نمی‌شد، تهیه کنید.

تاجر و تجارت بین‌الملل

تولیدکنندگان معمولاً فرصت، تخصص و امکانات لازم را برای فروش تولیدات خود

به مصرف کنندگان کشورهای دیگر ندارند؛ به همین دلیل، این کار را از طریق افرادی که شغل آن‌ها خرید محصول در مرکز تولید و فروش آن در مناطق مصرف بین‌المللی است، انجام می‌دهند. به این افراد در اصطلاح «تاجر» یا «بازرگان» گفته می‌شود. این افراد و کسانی که امروزه به آن‌ها «بازاریاب بین‌المللی» نیز گفته می‌شود، می‌توانند با اطلاع از بازارهای کشورهای دیگر و نیازها و علایق مصرف‌کنندگان خارجی، کمک شایانی به تولیدکنندگان داخلی و افزایش رونق اقتصادی کشور بکنند.

امروزه همراه با گسترش جوامع و متنوع شدن کالاهای تولیدی و وسایل حمل و نقل و ظهور بسیاری تحولات دیگر، تجارت با روش‌های علمی انجام می‌گیرد. در همه دانشگاه‌های دنیا نیز رشته‌های خاصی مرتبط با این زمینه وجود دارد و هزاران نفر در این رشته‌ها به تحصیل مشغول‌اند؛ بنابراین، هر کشور و سازمانی که نیروهای متخصص و آموزش‌دیده بیشتری در اختیار دارد، در زمینه تجارت موفق‌تر است.

فعالیت ۲-۶

در زمینه آموزش بازرگانی، در دانشگاه‌های کشور ما چه رشته‌هایی وجود دارد؟ در

این باره تحقیق کنید.

چرا ملت‌ها به تجارت روی می‌آورند؟

شرایط و امکانات موجود طبیعی یا فناوری در هر کشور سبب می‌شود که ساکنان آن کشور به تولید کالاهای خاصی بپردازند؛ برای مثال، انار و فرش در اغلب کشورهای دنیا و آناناس در ایران تولید نمی‌شود یا بسیاری از واکن‌ها به لحاظ علم و فناوری در کشورهای همسایه ما، امکان تولید ندارد؛ اما مردم هر کشور نیازهای گوناگونی دارند که اغلب، امکانات داخلی برای رفع آن‌ها کافی نیست؛ از این رو، کشورهای مختلف باید از طریق تجارت بین‌الملل نیازهای متقابل یکدیگر را رفع کنند. عوامل متعددی موجب روی آوردن کشورها به تجارت بین‌الملل می‌شود. برخی از این عوامل عبارت‌اند از:

۱- یکسان نبودن منابع و عوامل تولید: کشورها از نظر در اختیار داشتن

منابع طبیعی، معادن زیرزمینی و سرمایه انسانی متخصص، شرایط یکسانی ندارند. بعضی از آن‌ها از زمین‌های حاصل خیز و منابع آبی کافی، برخی از منابع زیرزمینی فراوان و برخی دیگر از نیروی انسانی متخصص بهره‌مندند؛ برای مثال، کشور ایران دارای منابع نفت و گاز فراوان است، در کشور استرالیا زمین‌های حاصل خیز و آب کافی برای محصولات کشاورزی، فراوان یافت می‌شود و کشور ژاپن در حوزه الکترونیک نیروی متخصص فراوان در اختیار دارد.

۲- یکسان نبودن کشورها از نظر دسترسی به فناوری: دستیابی به فناوری کار ساده‌ای نیست و کشورهای توسعه یافته طی سال‌های متمادی با انجام دادن آزمایش‌های مختلف، کسب تجربیات متعدد و صرف هزینه‌های فراوان موفق شده‌اند به اختراعات جدید و فناوری‌های نوین دست یابند؛ به همین دلیل، آن‌ها یافته‌های خود را به رایگان در اختیار سایر کشورها قرار نمی‌دهند؛ ضمن این که انتقال فناوری به سادگی ممکن نیست؛ از همین رو، در شرایط حاضر سطح فناوری در کشورهای مختلف متفاوت است. بدیهی است که دسترسی به علوم و فناوری‌های جدید و موفقیت در به کارگیری آن‌ها موجبات افزایش تنوع و کیفیت کالاهای تولیدی و کاهش هزینه‌ها را فراهم می‌آورد.

۳- شرایط اقلیمی متفاوت: تنوع آب و هوایی و شرایط طبیعی متفاوت در سرزمین‌های مختلف، باعث می‌شود که هر سرزمین شرایط تولید محصولات خاصی را داشته باشد؛ برای مثال، پسته مرغوب در شرایط آب و هوایی برخی نقاط ایران و فندق بادام خوب در شرایط آب و هوایی برخی نقاط کشور ترکیه به عمل می‌آید.

مزیت نسبی چیست؟

سه عاملی که در بخش گذشته مطرح شدند، توان تولیدی منطقه یا کشوری را در مقایسه با منطقه یا کشور دیگر، تغییر می‌دهند؛ برای مثال، در بسیاری از مناطق استان گیلان برنج کاری انجام می‌شود. در واقع، به دلیل فراهم بودن امکانات لازم (آب، زمین و رطوبت کافی) و وجود کشاورزان صاحب تجربه، محصول برنج در این منطقه به خوبی به عمل می‌آید و کاشتن آن برای کشاورزان این استان مقرون به صرفه است و بنابراین، آن‌ها به جای هر محصول دیگری، برنج می‌کارند. هم‌چنین، زمین‌های بسیاری از مناطق استان فارس به زیر کشت گندم می‌رود؛ چرا که شرایط آب و هوایی و خاک مناسب در فارس به گونه‌ای است که محصول گندم در این منطقه به خوبی به عمل می‌آید. هر چند در برخی از نقاط فارس امکان برنج کاری وجود دارد اما برنج فارس از لحاظ کیفیت و میزان بازدهی با برنج گیلان قابل مقایسه نیست؛ در نتیجه، بهتر است هر یک از این دو استان به کشت محصولی بپردازد که هزینه کم‌تری به بار می‌آورد. آن‌گاه با مبادله کالای خود با استان دیگر، محصول مورد نیاز خود را ارزان‌تر تهیه کند.

این واقعیت در صحنه بین‌المللی نیز در مورد کشورهایی که از نظر شرایط جغرافیایی، نوع خاک، منابع زیرزمینی، نیروی انسانی با صلاحیت، مقادیر سرمایه و دستیابی به فناوری در وضعیت‌های متفاوتی قرار دارند، صادق است؛ از این رو، هر کشور باید منابع اقتصادی خود را برای تولید کالاهایی به کار گیرد که هزینه تولید آن‌ها نسبت به هزینه تولید کالاهای مشابه در کشورهای دیگر، کم‌تر باشد؛ برای مثال، به دلایل جغرافیایی، قهوه در برزیل ارزان‌تر از مصر تولید می‌شود و تولید پنبه در مصر ارزان‌تر از برزیل است.

اصل «مزیت نسبی» نیز همین نکته را بیان می‌کند. براساس این اصل، هر منطقه یا کشور باید کالایی را تولید کند که هزینه تولید آن در مقایسه با سایر نقاط کم‌تر باشد؛ در غیر این صورت، منابع و سرمایه‌های خود را در موردی به کار گرفته است که بازدهی مطلوبی ندارد؛ بدین ترتیب، اولاً منابع و سرمایه‌ها هدر می‌رود و ثانیاً با تولید کالاهای کم‌کیفیت، رفاه جامعه کاهش می‌یابد.

چرا فرش و پسته ایران به خارج صادر می‌شود؟ در این زمینه تحقیق کنید.

آیا تجارت بین‌الملل دارای منافع است؟

تجارت بین‌الملل آسان برای تمامی کشورها و مؤسسات و افراد دست‌اندرکار، می‌تواند سودآور باشد؛ چرا که کشورها با توجه به برتری یا مزیت نسبی از طریق تجارت می‌توانند منافع زیادی را نصیب مردم خود کنند. اما نباید نادیده گرفت که عرصه تجارت بین‌المللی، عرصه تلاش و رقابت است و در فضای رقابتی، فقط کسانی برنده‌اند که ضمن شناسایی قابلیت‌ها و توانمندی‌های تولیدی (مزیت نسبی) خود، فرصت‌های بین‌المللی را نیز به خوبی بشناسند و با کار و کوشش فراوان و افزایش همکاری‌های دوجانبه بین‌المللی از آن‌ها بهره‌مند شوند. در این جا در مورد دو گروه عمده‌ای که از تجارت بین‌الملل سود می‌برند، توضیح می‌دهیم.

۱- تولیدکنندگان

الف) ادامه کار بسیاری از تولیدکنندگان به وارد کردن ماشین‌آلات و لوازم یدکی یا مواد اولیه از دیگر کشورها بستگی دارد.

ب) بازارهای داخلی محدودند؛ به همین دلیل، تولیدکنندگان از طریق صادرات می‌توانند به بازارهای وسیع‌تری دسترسی داشته باشند و کالاهای اضافی خود را با قیمت مناسب و شرایط بهتر به فروش رسانند.

پ) در نتیجه تجارت بین‌الملل، کالاهای خارجی وارد کشورها می‌شوند و تولیدکنندگان داخلی به تلاش برای تولید بهتر و کارآمدتر به منظور رقابت با تولیدکنندگان خارجی وادار می‌شوند. این امر موجب بهبود کیفیت کالاهای تولیدی در سطح جهان می‌شود.

۲- مصرف‌کنندگان

الف) واردات کالاهای خارجی به مصرف‌کنندگان امکان می‌دهد که از کالاهای متنوع و ارزان استفاده کنند؛ زیرا کالاهای خارجی در صورتی وارد یک کشور می‌شوند

که از کالاهای مشابه داخلی ارزان تر و مرغوب تر باشند یا مشابه آن‌ها در داخل تولید نشود. (ب) صادرات کالا به خارج سبب می‌شود که مصرف‌کنندگان ارز لازم برای پرداخت بهای کالاهای ضروری وارداتی را به دست آورند؛ چرا که در صورت فقدان یا کمبود درآمد صادراتی، مصرف‌کنندگان یک کشور مجبور می‌شوند تا بخشی از درآمدهای خود را که قبلاً به کالاهای مصرفی داخلی اختصاص می‌یافت، به تولیدکنندگان خارجی بپردازند.

نقش تجارت بین‌الملل در اقتصاد کشورها

منافع حاصل از تجارت بین‌الملل به کشورها کمک می‌کند که از تولیدات کشورهای دیگر بهره ببرند و کالاهای موردنیاز مردم خود را با قیمت ارزان تر و کیفیت بهتر از خارج تهیه کنند. هم‌چنین، تولیدکنندگان را تشویق می‌کند که با افزایش تولید و صدور کالاهای خود به خارج از کشور، سود مناسبی دریافت کنند. در مجموع، تجارت بین‌الملل وضعیت اقتصادی کشورها را بهبود می‌بخشد. علاوه بر این موارد، افزایش و گسترش تجارت بین‌الملل موجب می‌شود کشورها تلاش کنند تا در صنایع و کالاهایی که مزیت نسبی دارند، متمرکز شوند. تخصصی شدن در فضای بین‌المللی موجب می‌شود که هر کشور فقط به تولید آن دسته از کالاها و خدماتی بپردازد که منابع طبیعی، سرمایه، نیروی انسانی و تجربه و معلومات فنی متناسب با آن را در اختیار دارد. این تخصص و تقسیم کار موجب می‌شود که از منابع تولیدی کشورها حداکثر استفاده به عمل آید و در نتیجه، حجم تولیدات در جهان افزایش یابد و قیمت کالاها ارزان تر شود.

تخصص و تقسیم کار بین‌المللی

فرض کنید در دو کشور منابع مختلف تولیدی (کشاورزی، صنعتی و معدنی) به حد کافی وجود دارد. این کشورها می‌توانند کالاها و خدمات گوناگونی را در داخل تولید کنند اما هرگز نمی‌توانند کلیه کالاها و خدمات را با هزینه مساوی و کیفیت یکسان تولید و عرضه کنند؛ برای مثال، کشورهای اروپایی می‌توانند فرش دست بافت نیز تولید کنند اما در صورت انجام دادن چنین کاری زیان خواهند دید؛ زیرا هزینه تمام شده فرش در

ایران کم‌تر از هزینه تمام شده این کالا در اروپاست. هم چنین، وجود بافندگان متخصص سبب کیفیت برتر فرش تولیدی ایران است؛ از این رو، هر کشور بهتر است کالاهایی را تولید کند که در تولید آن‌ها تخصص دارد. هم چنین کالاهایی را که تخصص لازم برای تولید آن‌ها را ندارد، از دیگر کشورها وارد کند. تخصص بین‌المللی، توان تولیدی کل کشورهای جهان و نیز حجم کالاهای تولید شده در جهان را افزایش می‌دهد. در نتیجه این امر، سطح زندگی مردم کشورهایایی که در مبادلات بین‌المللی شرکت دارند، بهبود می‌یابد.

نام کشور	تولید غالب
ایران	فرش - پسته
مصر	پنبه
کوبا	نیشکر
غنا	کاکائو
نیجریه	نفت
برزیل	قهوه
آرژانتین	محصولات دامی

اتحادیه‌های اقتصادی

هم چنین کشورها، در اعمال سیاست‌های تجاری خود بین کشورهای دوست یا شرکای تجاری با سایرین یکسان عمل نمی‌کنند؛ با برخی از کشورها، روابط تجاری و اقتصادی بیش‌تر از سایرین برقرار می‌کنند و با تشکیل اتحادیه‌های اقتصادی یا بلوک‌های تجاری سعی در افزایش مبادلات تجاری بین خود و اعضای آن اتحادیه و کاهش موانع تجاری دارند.

بازرگانی منطقه‌ای که امروزه در بسیاری از مناطق جهان صورت می‌گیرد، براساس همین قاعده است؛ برای مثال، کشورهای اروپایی با تشکیل اتحادیه اقتصادی و حتی انتخاب پول واحد، بازرگانی کل اروپا را تقریباً به صورت بازرگانی داخلی درآورده‌اند.

- ۱- در مورد نقش تجارت بین الملل در اقتصاد کشورها در کلاس گفت وگو کنید.
- ۲- برخی از تأثیرات تقسیم کار بین المللی را در اقتصاد کشورها فهرست کنید.

مبادلات بین المللی در بازارهای کار و سرمایه

روابط اقتصادی بین کشورها در فضای بین الملل فقط به مبادله کالا و خدمات (تجارت بین الملل) محدود نمی شود بلکه به حرکت نیروی کار و سرمایه از نقطه ای از دنیا به نقطه ای دیگر که شرایط بهتری دارد نیز گسترش می یابد؛ برای مثال، کارگران خارجی در ایران و کارگران ایرانی در خارج به دنبال موقعیت های بهتر شغلی اند. یا هر کشوری در پی جذب سرمایه گذاری های خارجی برای کشور خود است تا بدین ترتیب نه تنها پس اندازهای داخلی خود بلکه پس اندازهای کشورهای دیگر را در رشد و افزایش کارخانه ها و بخش تولیدی داخلی به کار گیرد.

سیاست های تجاری

کشورها حسب وضعیت اقتصادی خود، سیاست های تجاری مختلفی را اتخاذ می کنند. چه بسا، کشوری برای حمایت از تولید کنندگان داخلی یا کاهش وابستگی خود به کشورهای دیگر، بر روی کالاهای وارداتی، انواع موانع تجاری مثل تعرفه های گمرکی، عوارض وارداتی یا سهمیه وارداتی وضع کند یا برای تشویق صادرکنندگان داخلی، برای نفوذ به بازارهای جهانی یا تشویق سرمایه گذاران خارجی به سرمایه گذاری در داخل، یارانه های مختلف و انواع تسهیلات اقتصادی و حقوقی ارائه دهد.

معمولاً کالاها و صنایع راهبردی (مثل صنایع دفاعی، انرژی و گندم) و هم چنین صنایع نوزاد (مثل برخی فناوری های نوین در ایران) که در ابتدای عمر خود بوده و توان رقابت با صنایع خارجی را ندارند، در همه کشورهای دنیا مشمول حمایت می شوند.

تحقیق کنید چگونه سیاست نرخ ارز می‌تواند موجب حمایت از وارد کنندگان یا صادر کنندگان شود.

پرسش

- ۱- به نظر شما، چرا کشورها به تجارت بین الملل روی می‌آورند؟
- ۲- محدودیت‌هایی را که در گذشته مانع رشد و توسعه تجارت بین الملل می‌شد، ذکر کنید.
- ۳- عواملی که انگیزه تجارت بین الملل را در افراد ایجاد می‌کند یا آن را از بین می‌برد، برشمرید.
- ۴- مزیت نسبی چیست و چه تأثیری بر تجارت بین الملل دارد؟
- ۵- شرایط اقلیمی چگونه بر تجارت بین الملل تأثیر می‌گذارد؟
- ۶- مصرف‌کنندگان از تجارت بین الملل چه سودی می‌برند؟
- ۷- انواع سیاست‌های تجاری را نام ببرید، در چه مواردی از آنها باید بهره جست؟

فصل ۲

آشنایی با برخی نهادها و مؤسسات مؤثر در اقتصاد جهان

از سازمان تجارت جهانی چه می دانید؟

مقدمه

بدون تردید، نهادها و سازمان‌های اقتصادی جهانی و منطقه‌ای در تنظیم روابط اقتصادی خارجی بین کشورهای مختلف نقش مهمی ایفا می‌کنند. دلیل این امر، گسترش سریع روابط تجاری و مالی بین کشورهای جهان، به خصوص در نیم قرن اخیر است. از سوی دیگر، این سازمان‌ها و نهادها با گره زدن منافع اقتصادی کشورهای مختلف جهان به یکدیگر سبب صلح و ثبات منطقه‌ای و جهانی می‌شوند.

در این فصل، ما به بررسی تعداد معدودی از این نهادها و سازمان‌ها خواهیم پرداخت

سازمان ملل

اما قبل از شروع بحث باید به یک نکته مهم اشاره کنیم؛ این نکته که تقریباً تمامی نهادها و سازمان‌های اقتصادی بین‌المللی و منطقه‌ای مهم دنیا پس از جنگ جهانی دوم تأسیس شده‌اند و این زمان مقارن است با گسترش سریع روابط اقتصادی بین کشورهای جهان.

۱- صندوق بین‌المللی پول^۱

یکی از مؤسسات اقتصادی مهم وابسته به سازمان ملل متحد، صندوق بین‌المللی پول است. قرارداد تأسیس صندوق بین‌المللی پول را نمایندگانی از ۴۴ کشور جهان، در ژوئیه سال ۱۹۴۵ امضا کردند اما امروزه تمامی کشورهای مستقل دنیا عضو این صندوق اند. هدف اصلی و اولیه ایجاد صندوق، همکاری کشورهای عضو جهت حل مسائل پولی بین‌المللی بود. این صندوق که به طور اختصاری IMF خوانده می‌شود، محلی است برای مشورت‌های مالی، کمک در زمینه طراحی خط‌مشی‌های اساسی اقتصادی و ارائه کمک‌های فنی و آموزشی و بالاخره ارائه کمک‌های مالی به کشورهای واجد صلاحیت. برخی از اهداف مندرج در اساس نامه صندوق عبارت‌اند از:

- الف - ارتقای سطح اشتغال در کشورهای عضو، افزایش درآمد واقعی و توسعه منابع تولیدی آن‌ها از طریق گسترش بازرگانی بین‌المللی
- ب - تشویق ثبات ارزی و جلوگیری از کاهش رقابت‌آمیز ارزش پول‌ها نسبت به یکدیگر
- پ - کمک به برطرف کردن مشکلات موازنه پرداخت‌های خارجی کشورهای عضو از طریق اعطای وام به اعضا در صورت نیاز.

فعالیت ۶-۶

در مورد دیدگاه‌های موافقان و مخالفان صندوق بین‌المللی پول تحقیق کنید.

۲- بانک جهانی^۲

از دیگر مؤسسات وابسته به سازمان ملل متحد، بانک جهانی است. بانک جهانی متشکل از سه مؤسسه مالی است که اهداف کم و بیش مشترکی را دنبال می‌کنند. این سه مؤسسه عبارت‌اند از: بانک بین‌المللی توسعه و ترمیم، مؤسسه مالی بین‌المللی و سازمان

1- International Monetary Fund (I.M.F)

2- World Bank

بین‌المللی توسعه. گرچه زمان تأسیس و هدف اولیه این سه مؤسسه متفاوت است ولی به دلیل وظایف نزدیک و شباهت سازمانی آن‌ها با یکدیگر، این مؤسسات را هم‌زمان و به دنبال هم بررسی می‌کنیم.

۱- بانک بین‌المللی توسعه و ترمیم (بانک جهانی): این مؤسسه هم‌زمان با تأسیس صندوق بین‌المللی پول پایه‌گذاری شد ولی فعالیت‌های خود را در سال ۱۹۴۶ آغاز کرد. این بانک که بعدها بانک جهانی خوانده شد، با هدف جبران خرابی‌های ناشی از جنگ دوم جهانی در کشورهای عضو به وجود آمد. بانک جهانی تا سال ۱۹۴۸ و شروع برنامه مارشال^۱ تمامی توان خود را بر بازسازی اروپا متمرکز کرد ولی پس از آن، اعطای اعتبار به کشورهای در حال توسعه را مهم‌ترین وظیفه خود قرار داد.

۲- مؤسسه مالی بین‌المللی: مؤسسه مالی بین‌المللی در ۲۵ ماه مه سال ۱۹۵۵ میلادی به عنوان شعبه‌ای از بانک جهانی تأسیس شد. از وظایف مهم این مؤسسه گسترش فعالیت‌های اقتصادی بخش خصوصی در کشورهای در حال توسعه است. مؤسسه مزبور برای دستیابی به این هدف، به مؤسسات بخش خصوصی کشورهای در حال توسعه وام می‌دهد؛ بدون این که از دولت‌ها برای بازپرداخت این وام‌ها ضمانت بگیرد. این وام‌ها باید در جهت مدرنیزه کردن، گسترش فعالیت‌های صنعتی و افزایش بازدهی این گونه فعالیت‌ها صرف شوند. هدف اصلی مؤسسه مالی بین‌المللی از سرمایه‌گذاری در بنگاه‌های اقتصادی بخش خصوصی کسب سود نیست اما غالباً سود نیز به دست می‌آورد.

۳- سازمان بین‌المللی توسعه: سازمان بین‌المللی توسعه در ۲۶ ژانویه سال ۱۹۶۰ میلادی به عنوان شعبه دیگری از بانک جهانی و به منظور رسیدگی به وضعیت بدهی کشورهای در حال توسعه تأسیس شد.

از وظایف اصلی سازمان بین‌المللی توسعه، گسترش فعالیت‌های اقتصادی، افزایش بهره‌وری و سطح زندگی در کشورهای در حال توسعه از طریق اجرای طرح‌های مطالعاتی، برگزاری سمینارها و سخنرانی‌ها و همچنین اعطای اعتبار با شرایط آسان به کشورهای

۱- آمریکا بعد از جنگ جهانی دوم، برای بازسازی اقتصادهای آسیب‌دیده کشورهای هم‌پیمان خود در اروپا

مبالغ هنگفتی صرف کرد این برنامه بازسازی به طرح یا برنامه مارشال معروف است

مذکور است. شرایط اعطای اعتبار از طرف این سازمان از شرایط بانک جهانی بهتر است. این سازمان وام‌های اعطایی را فقط برای انجام طرح‌های توسعه و با ضمانت دولت‌ها پرداخت می‌کند و کمک‌های توسعه خود را فقط به کشورهای ارثه می‌دهد که درآمد سرانه آن‌ها بسیار پایین باشد.

۳- سازمان تجارت جهانی^۱

در سی‌ام اکتبر ۱۹۴۷ موافقت‌نامه‌ای با عنوان «موافقت‌نامه عمومی تعرفه و تجارت»^۲ (به نام گات) به امضای نمایندگان ۲۳ کشور جهان رسید. هدف اصلی این موافقت‌نامه، ایجاد نظام اقتصادی بین‌المللی آزاد بود و در آن از دولت‌های امضاکننده خواسته شده بود که دخالت خود را در امور تجارت بین‌الملل و وضع موانع تجاری را به کم‌ترین حد برسانند تا بنگاه‌های تولیدی از قدرت و امکانات رقابتی یکسانی در سطح بین‌المللی برخوردار شوند. در سال ۱۹۹۵، سازمان تجارت جهانی (W.T.O.) با هدف نظارت بر تجارت جهانی تأسیس و جایگزین گات شد. گات در نظر داشت هدف نهایی خود را از طریق اصول زیر که در حال حاضر مورد توجه سازمان تجارت جهانی هستند، تحقق بخشد:

الف - اصل دولت کامل‌الوداد: براساس این اصل، چنان‌چه یکی از اعضا در زمینه عوارض گمرکی وارداتی یا صادراتی شرایط مساعدی را به کشوری اعطا کند، سایر کشورهای عضو نیز خود به خود از این شرایط برخوردار می‌شوند.

ب - اصل تسری رفتار داخلی: براساس این اصل، مقررات مربوط به کالاهای داخلی و خارجی (وارداتی) باید یکسان باشد. هدف از این اصل، جلوگیری از وضع مقرراتی است که بین کالاهای داخلی و خارجی تبعیض قائل می‌شود.

پ - کاهش تدریجی عوارض گمرکی: اعضای W.T.O. با انجام مذاکرات همه‌جانبه در اجلاس‌های مختلف، درصد کاهش مرحله‌ای و گام به گام عوارض گمرکی بوده‌اند.

ت - ممنوعیت برقراری محدودیت‌های مقداری: W.T.O. در نظر گرفتن

1- World Trade Organization (= W.T.O.)

2- General Agreement on Tariffs & Trade (= G.A.T.T.)

محدودیت‌های تجاری از طریق تعیین سهمیه برای صادرات و واردات کشورهای عضو را منع می‌کند. البته این اصل استثنائات متعددی نیز دارد که از آن جمله می‌توان مواردی چون کسری تراز پرداخت‌ها و تجارت با کشورهای در حال توسعه را نام برد.

ث – تنظیم قواعد و مقررات صادراتی : W.T.O در زمینه صادرات و گسترش آن مقرراتی وضع کرده است. بر این اساس، چنان‌چه کشوری به «دامپینگ»^۱ مبادرت کند (یعنی کالایی را در خارج با قیمتی کم‌تر از داخل بفروشد)، سایر کشورها مجازند که با وضع عوارض «ضد دامپینگ» به مقابله با آن برخیزند.

موارد زیر از اهداف اساسی سازمان تجارت جهانی است :

۱- فراهم ساختن شرایط مساعد برای شکل‌گیری تجارت جهانی.

۲- حل و فصل منازعات و اختلافات تجاری میان دولت‌ها

۳- سازماندهی مذاکرات تجاری میان کشورهای عضو

۴- گسترش ارتقا و بهبود کمی و کیفی تجارت جهانی.

ایران در حال حاضر عضو ناظر این سازمان بوده و مراحل عضویت نهایی را طی می‌کند.

فعالیت ۶-۷

در مورد دلایل موافقان و مخالفان پیوستن به W.T.O، در کلاس بحث و گفت‌وگو کنید.

۴- سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد (فائو)

سازمان توسعه صنعتی سازمان ملل متحد (یونیدو)

در بین مؤسسات وابسته به سازمان ملل متحد، دو سازمان اقتصادی اهمیت ویژه‌ای دارند. این دو عبارت‌اند از : «فائو» و «یونیدو» که اولی در زمینه توسعه کشاورزی و دومی در زمینه توسعه صنعتی فعالیت دارند.

سازمان فائو در سال ۱۹۴۵ توسط ۴۴ کشور عضو سازمان ملل متحد تأسیس شد.

۱- Dumping : ارزان‌فروشی در کوتاه‌مدت به منظور حذف رقبا از بازار و در نهایت، به دست گرفتن بازار

هدف این سازمان – همان گونه که در اساسنامه آن آمده است – بالا بردن سطح زندگی و بهبود تغذیه مردم جهان، توزیع مناسب مواد غذایی در مناطق مختلف جهان و در یک کلام، ایجاد «امنیت غذایی» است.

فائو فقط علیه «سوء تغذیه» مبارزه نمی کند بلکه درصدد است با ارائه اطلاعات لازم به کشورهای مختلف، بازدهی کشاورزی و سطح تغذیه را در جهان افزایش دهد. مقر این سازمان در رم (مرکز ایتالیا) قرار دارد.

سازمان توسعه صنعتی سازمان ملل متحد (یونیدو) در سال ۱۹۶۶ براساس قطعنامه مجمع عمومی سازمان ملل متحد تأسیس شد. براساس قطعنامه یونیدو، هدف این سازمان گسترش توسعه صنعتی در کشورهای عضو است. یونیدو فعالیت های خود را به دو صورت مستقل و هماهنگ کننده انجام می دهد. فعالیت های مستقل این سازمان شامل جمع آوری و ارسال اطلاعات مربوط به فناوری، سازماندهی امور اداری، ارائه کمک های فنی و تعلیم نیروی انسانی است. یونیدو مرکز هماهنگ کننده فعالیت های صنعتی کشورهای عضو نیز هست و این فعالیت را بیش تر از طریق ارتباط و همکاری نزدیک با نهادهای اقتصادی منطقه ای انجام می دهد. مقر این سازمان در وین (مرکز اتریش) قرار دارد.

فعالیت ۸-۶

در مورد فعالیت های یونیدو گفت و گو کنید.

۵ – اکو (E.C.O)

یکی از اتحادیه های اقتصادی مهم منطقه خاورمیانه، «اکو» نام دارد. این سازمان، توسط سه کشور استراتژیک و مهم ایران، پاکستان و ترکیه پایه گذاری شد و در ابتدا با نام «آرسی دی» – که نام اختصاری سازمان همکاری عمران منطقه ای است – آغاز به کار کرد و بعد از انقلاب اسلامی ایران، با یک وقفه زمانی با نام «اکو» به حیات خود ادامه داد. سازمان اکو پس از فروپاشی شوروی سابق و پیوستن چند عضو جدید به آن، از اهمیت بسیاری برخوردار شد. اعضای جدید این سازمان عبارت اند از: افغانستان، آذربایجان، ترکمنستان،

قزاقستان، قرقیزستان، ازبکستان و تاجیکستان. این سازمان هم اکنون با ده عضو، حدود ۳۳۰ میلیون نفر جمعیت و ۸/۶ میلیون کیلومتر مربع وسعت خاک آن‌ها، هم چنین امکانات گسترده و فراوان مادی (نظیر نفت و گاز) بعضی از اعضا، برای کمک به توسعه کشورهای عضو، از شرایط مطلوبی برخوردار است.

مهم‌ترین اهداف اکو به طور خلاصه عبارت‌اند از:

الف - بهبود شرایط برای توسعه اقتصادی پایدار کشورهای عضو

ب - اتخاذ تدابیری برای حذف تدریجی موانع تجاری در منطقه اکو

پ - تهیه برنامه مشترک برای توسعه منابع انسانی

ت - تسریع برنامه‌های توسعه زیر بناهای حمل و نقل و ارتباطات

از نظر تولید، سه کشور بنیان‌گذار این سازمان پشتوانه انسانی و توانایی‌های داخلی بهتری دارند و تولیدکننده محصولات کشاورزی و نیمه صنعتی‌اند. از سوی دیگر، پیوستن اعضای جدید به اکو (جمهوری‌های تازه استقلال یافته شوروی سابق)، توانایی‌های صنعتی سازمان را افزایش داده است. اگرچه هر یک از اعضای جدید در تعداد معدودی از تولیدات تخصص دارند اما تخصص آن‌ها در تولیدات خود بسیار بالاست و از فناوری‌های پیشرفته‌ای برخوردارند؛ بدین ترتیب، هر یک از آن‌ها می‌توانند نیازهای متقابل اعضا را تهیه و تأمین کنند.

از نظر تجارت، گسترش تسهیلات تجاری و مبادلاتی می‌تواند توسعه تجارت را بین اعضا تحقق بخشد. این امر هم چنین به بهبود و ارتقای سطح کمی و کیفی تولیدات داخلی همه کشورهای کمک می‌کند. در عین حال، بسیاری از تولیدات را که هم‌اکنون به دلیل مقیاس کوچک جنبه بازاری ندارند، به تولیدات تجاری مبدل می‌سازد.

از نظر کسب فناوری، همان‌گونه که می‌دانیم یکی از راه‌های دستیابی به فناوری جدید برای کشورهای در حال توسعه، انتقال فناوری و کسب فناوری‌های نوین است که از راه‌هایی چون برقراری روابط و همکاری‌های اقتصادی با کشورهای صاحب فناوری انجام می‌گیرد. سازمان همکاری اقتصادی (اکو) در این زمینه فرصت مناسبی را فراهم آورده است. دلیل این امر آن است که بسیاری از کشورهای عضو اکو در زمینه خاصی

از فناوری بالایی برخوردارند؛ از جمله :

الف - ازبکستان در زمینه هواپیماسازی و ماشین‌آلات کشاورزی

ب - قزاقستان در زمینه هسته‌ای و صنایع دفاعی - نظامی

پ - ایران، قزاقستان، ازبکستان و تاجیکستان در زمینه غنی‌سازی اورانیم

ت - آذربایجان و ایران در زمینه صنایع و تجهیزات نفتی

ث - ترکیه، پاکستان و ایران در زمینه صنایع سبک و نیمه سبک صنعتی.

به هر حال، «اکو» نیز مانند هر پیمان اقتصادی دیگری مشکلاتی دارد که مانع گسترش

روابط بین کشورهای عضو می‌شود.

مهم‌ترین این مشکلات عبارت‌اند از :

۱- نبودن توانایی‌ها و امکانات تولید بعضی از کالاهای سرمایه‌ای و واسطه‌ای با

فناوری بالا در کشورهای عضو اکو

۲- نبود زنجیره‌های تولیدی افقی و عمودی بین بخش‌های تولیدی کشورها

۳- شباهت اقتصادی و تولیدات مشابه بین برخی از اعضای اکو به ویژه ایران،

پاکستان و ترکیه و وجود رقابت میان آن‌ها و در نهایت، کاهش کارایی اکو

۴- اختلافات سیاسی و تفاوت در ایدئولوژی حاکم بر کشورهای عضو.

زبان رسمی اکو انگلیسی است و هر کشوری که از نظر جغرافیایی با اکو هم‌جوار

است و با اهداف آن موافقت دارد، می‌تواند به عضویت آن درآید.

در ساختار کنونی سازمان اکو، شورای وزیران خارجه کشورهای عضو در رأس

قرار دارند و حداقل سالی یک‌بار به‌طور متناوب در کشور یکی از دولت‌های عضو

تشکیل جلسه می‌دهند. شورای قائم مقامان وزارت امور خارجه، رکن بعدی سازمان

است. شورای برنامه‌ریزی متشکل از رؤسای سازمان‌های برنامه دولت‌های عضو است

که آن‌ها نیز حداقل سالی یک‌بار تشکیل جلسه می‌دهند. کمیته‌های فنی اکو، دبیرخانه و

سازمان‌های تخصصی از دیگر اجزای تشکیلاتی سازمان اکوست.

در مورد مجموعه توانایی‌های اقتصادی کشورهای عضو اکو گفت‌وگو کنید.

سازمان کنفرانس اسلامی

سازمان کنفرانس اسلامی با ایده‌گردهم آوردن دولت‌های اسلامی و ایجاد نوعی اتحاد میان کشورهای اسلامی در سال ۱۹۷۲ میلادی تشکیل شد. هر چند این سازمان یک نهاد صرفاً اقتصادی نیست اما از طریق آژانس‌ها و نهادهای فرعی اقتصادی خود، اهداف اقتصادی را نیز در بین کشورهای مسلمان دنبال می‌کند. این نهادها عبارت‌اند از:

۱- مرکز اسلامی توسعه تجارت

۲- صندوق همبستگی اسلامی

۳- بانک توسعه اسلامی

۴- انجمن بین‌المللی بانک‌های اسلامی

۵- اتاق صنعت و بازرگانی اسلامی

براساس تحقیقات به عمل آمده، عوامل عدم موفقیت در همکاری‌های اقتصادی کشورهای مسلمان عبارت‌اند از: عدم همکاری‌های سیاسی، بُعد مسافت، رقیب بودن کالاهای تولیدی و بالاخره اختلاف درجه توسعه در کشورهای منطقه.

اجلاس سران کشورهای اسلامی - تهران ۱۳۷۶

اوپک (O.P.E.C)

سازمان کشورهای صادرکننده نفت (Organization of petroleum Exporting Countries) یا به طور اختصار اوپک در سال ۱۹۶۰ در بغداد با حضور نمایندگان کشورهای ایران، عراق، کویت، عربستان سعودی و ونزوئلا بنیان گذاشته شد.

بعداً با پیوستن کشورهای قطر (سال ۱۹۶۱)، اندونزی و لیبی (۱۹۶۲)، امارات متحده عربی (۱۹۶۷)، الجزایر (۱۹۶۹)، نیجریه (۱۹۷۱)، اکوادور (۱۹۷۳)، گابن (۱۹۷۵) و نیجریه (۲۰۰۶) اعضای اوپک به ۱۴ کشور افزایش یافت.

اهداف اصلی اوپک همان طور که در اساس نامه این سازمان اعلام شده، هماهنگ کردن و وحدت بخشیدن به سیاست های نفتی اعضا و تعیین بهترین شیوه ها برای حفظ منافع آنها به طور انفرادی و جمعی است. این سازمان هم چنین در پی راه های مختلف برای تضمین قیمت های بازار جهانی نفت از طریق حذف نوسانات مضر و غیر ضروری است. معمولاً این اهداف از طریق تعیین سهمیه تولیدی برای کشورهای و نظارت برای پایبندی کشورها نسبت به سهمیه تولیدی تعیین شده اعمال می شوند.

ساختار سازمانی اوپک شامل کنفرانس وزیران، هیئت عامل، دبیرخانه، بخش تحقیقات و کمیسیون اقتصادی است.

کنفرانس وزیران هر سال حداقل دو نشست برگزار می کند و مسئول تنظیم سیاست عمومی سازمان و تدوین شیوه های اجرای آن است.

اوپک هم چنین یک بخش تحقیقاتی دارد که زیر نظر دبیرخانه تحقیقات لازم برای این سازمان را انجام می دهد و دارای سه بخش مطالعات انرژی، تحلیل بازار نفت و خدمات اطلاعاتی است. کمیسیون اقتصادی اوپک نیز رکن دیگر

این سازمان است که به صورت یک بخش تخصصی در چارچوب دبیرخانه عمل می‌کند و هدف آن کمک به سازمان در تقویت ثبات بازار جهانی نفت است.

مقر دبیرخانه اوپک تا سال ۱۹۶۵ در شهر ژنو سوییس بود و در این سال با تصویب کنفرانس وزیران به وین اتریش منتقل شد و از سال ۱۹۷۷ نیز در ساختمان کنونی در کنار کانال دانوب مستقر است.

سبد نفتی اوپک شامل ۱۳ نوع نفت خام است که عبارتند از: نفت‌گیر اسول آنگولا، اورینت اکوادور، مخلوط الجزایر، میناس اندونزی، نفت سنگین ایران، نفت سبک بصره (عراق)، صادراتی کویت، اس سیدر لیبی، بانی لایت نیجریه، مارین قطر، موربان امارات، نفت عرب لایت (عربستان)، BCF ۱۷ و نزوئلا.

اتحادیه اروپا (E.U)

اتحادیه اروپا تشکل سیاسی و اقتصادی متشکل از ۲۷ کشور اروپایی است که با نام اختصاری EU خوانده می‌شود.

این اتحادیه در اصل گسترش یافته اتحادیه اروپای غربی است که در سال ۱۹۵۷ با همکاری ۶ کشور اروپایی تشکیل شد. از آن زمان به بعد، اتحادیه به سرعت گسترش یافت، اعضای بیش‌تری پیدا کرد و حیطه کارش وسیع‌تر شد.

بر اساس قوانین اتحادیه اروپا آزادی سفر مردم، کالاها و خدمات در کشورهای عضو اتحادیه اروپا تضمین شده است.

از سال ۲۰۰۱ پول واحد اروپا با نام یورو که در سال ۱۹۹۹ معرفی شده بود، در ۱۳ کشور به جریان افتاد. همچنین، این اتحادیه قوانین سیاست خارجی و قضایی خود را گسترش داد.

اتحادیه اروپا تقریباً ۵۰۰ میلیون نفر جمعیت دارد و در سال ۲۰۰۷ میلادی ۱۶،۶ تریلیون دلار تولید ناخالص داخلی داشت که ۳۱ درصد از تولید

ناخالص داخلی جهان را شامل می‌شد.

اتحادیه اروپا عضو سازمان جهانی تجارت (W.T.O) و سازمان ملل متحد است.

ارکان مهم اتحادیه اروپا عبارت‌اند از: پارلمان اروپا، کمیسیون اروپا، شورای اتحادیه اروپا، شورای وزیران، دیوان دادگستری اروپا و بانک مرکزی اروپا.

سه کشور ترکیه، کرواسی و جمهوری مقدونیه نیز در فهرست انتظار پیوستن به این اتحادیه‌اند.

کشورهای عضو، هر سال به اتحادیه اروپا حق عضویت می‌پردازند. از سوی دیگر، همه کشورهای عضو، سالیانه از بودجه اتحادیه اروپا پول دریافت می‌کنند؛ از جمله به صورت یارانه کشاورزی یا کمک به پیشرفت منطقه‌ای یا کمک هزینه برای پیشبرد پژوهش یا آموزش یا فرهنگ، برای از بین بردن تفاوت بین کشورهای توسعه یافته و کمتر توسعه یافته عضو اتحادیه اروپا، کشورهای ثروتمند معمولاً بیش از آنچه دریافت می‌کنند، حق عضویت می‌پردازند.

۱- سازمان‌ها و نهادهای اقتصادی منطقه‌ای و جهانی چگونه سبب صلح و

ثبات می‌شوند؟

۲- صندوق بین‌المللی پول برای تحقق چه اهدافی تشکیل شده است؟

۳- بانک بین‌المللی توسعه و ترمیم به چه منظوری به وجود آمد؟

۴- شرایط اعطای وام سازمان بین‌المللی توسعه و مؤسسه مالی بین‌المللی

را مقایسه کنید و تفاوت‌ها و شباهت‌های آن‌ها را بگویید.

۵- اصل دولت‌کامله‌الوداد در سازمان تجارت جهانی به چه موضوعی اشاره دارد؟

۶- هدف از تأسیس سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد (فائو) چه بوده است؟

۷- اهداف اکو را ذکر کنید.

۸- چه عواملی از گسترش روابط بین‌کشورهای عضو اکو جلوگیری می‌کند؟

